

Faits divers schooljaar 2008-2009 tot de kerstvakantie

19-12-2008 (MT) Wat te doen met de leerlingen op de dag voor de kerstvakantie? Voor deze keer was de keuze gevallen op een licht verteerbaar programma. Krentenbollen, chocomel, kerstkransjes, dat soort dingen. De hele school leek even meer op een mega-broodjeszaak, met alle onderbouwklassen aan het kerstontbijt. Atilla liet zien hoe je zo'n formule nog wat meer cachet kan geven, door strak in het pak te verschijnen. Nou ja, *strak*... nog een jaartje of wat groeien dan. De meer op maatschappelijke verantwoordelijkheid of mooie idealen gerichte activiteiten, die we doorgaans op de rol hebben staan, bleven ditmaal in de kast. De noodzaak was er ook wat minder, omdat we net de actie *Serious Request* in huis hadden gehad, afgesloten met een mooi resultaat van €1500,00. Zo waren we vandaag gewoon even bij elkaar om bij elkaar te zijn en samen een punt te zetten achter 2008.

Kijk, daar staat ie. Rood als een kerstballetje.

18-12-2008 (MT) De herkansingen van klas 5 gingen van een leien dakje. Iedereen was mooi op tijd, alle plaatstoewijzingen klopten en bij binnenkomst van de kandidaten lagen de opdrachten al netjes klaar, ondanks de gevarieerde keuze in toetsen en de scherpe tijdplanning vanwege alle projectactiviteiten in de school. We waren dik tevreden met deze soepele organisatie. Op het einde van de dag hoefden we alleen nog een kijk- en luistertoets Duits op te starten. 'n Makkie, vergeleken bij wat we al achter de kiezen hadden: een homogene groep, geen plaatstoewijzing, CD-tje draaien en achterover leunen. Geroutineerd deelden we de antwoordbladen uit en verzochten we om stilte. Iets te vroeg, want we moesten - *ach, Mist!* - eerst nog het Cd-tje uit het hoesje pulken. Daardoor ontstond geroezemoes, dus verzochten we nog maar een keer om stilte. Oeps, weer iets te vroeg, want we moesten het Cd-tje - *verd*mpt n*ch m*l* - natuurlijk in het apparaat wurmen. En hou Teun en Pieter maar eens 10 seconden stil. *Keine Chance*. Een ferme druk op de afspeelknop: "En nu, absolute stilte." Hm. Er kwam niks. Natuurlijk - *nein, nicht wieder!* - vergeten om het apparaat *aan* te zetten. *Mensch, Harry!* "Excuus, jongens, maar nu dan toch écht: stilte!" Gelukkig begon de schijf geluid te produceren en kon de groep aan de slag. In alle rust begon een Duitse dame aan haar toetstekst. Geen beste beurt voor de organisatie, maar - zo dachten we - dat maken we goed door alvast de Dvd van de kijktoets op de pauzetoets klaar te zetten, dan kon die perfect en naadloos op het luistergedeelte volgen. Maar ja. Wie wel eens geprobeerd heeft om meteen bij het opstarten van een Dvd-tje op de bedieningsknoppen te drukken, weet misschien wel een beetje wat er toen knalhard dwars door de op gang komende luistertoets heen gebeurde. Enfin, we zijn de luistertoets maar weer van voren af aan begonnen. *Bitte, Jungs!*

17-12-2008 (MT) De commissie Cornielje (ja, de *CvK uit de FD van 27-11-2008*) heeft van zich laten horen. De commissie, die de werkdruk in het voortgezet onderwijs heeft bestudeerd, komt tot de conclusie dat de urennorm van 1040 terug zou moeten naar 1000 klokuren en dat de docenten wel met een vakantie-weekje minder zouden kunnen. Het eerste was niet zo'n verrassing, want die redelijkheid heeft Ad van Tilborg ons destijds al voorgerekend. In z'n eentje. Zonder hulp van een dure commissie. Maar wat het tweede betreft... Jan van der Kemp was niet echt te spreken over dit door zijn neef gepresenteerde plannetje. Bij de volgende familiebijeenkomst moet Cornielje dus even uitkijken van welke neef hij een slagroomtaartje krijgt aangereikt. De verslaggever van de krant vond de resterende zes weken zomervakantie overigens nog steeds erg veel, maar een verdere inperking ging zelfs deze bijbeunende CvK te ver: "Het docentschap is topsport." Klopt. Neem de rek- en strekoefeningen voor de tong, die Amber van Altena elke ochtend voor dag en dauw doet, om goed ingesproken te raken voor klas 2. Of gevarieerde polsoefeningen van Hans Linders, om de sommen voor klas 4 in het 4e lesuur goed op het bord te krijgen. Om maar niet te spreken over de permanente Coopertesten van de sectie Engels, om nog binnen de pauzetijd helemaal vanuit lokaal 6 op en neer te gaan naar de koffieautomaat. Nee, die Cornielje weet waar hij het over heeft. Boeken op de bank, oefening 21, *play ball*.

16-12-2008 (MT) De laatste week voor kerst is het vaak stressen. De vrijheid van de vakantie lonkt, maar de docent wil graag dat ene hoofdstuk nog af hebben. En dat terwijl de batterij van de docent eigenlijk toe is aan opladen en de leerlingen juist nog snel wat overtollige energie kwijt willen voordat Het Grote Uitslapen begint. Dat past niet altijd even goed bij elkaar en dan wil je wel eens over en weer geklaag en gemopper onder de kerstblingbling krijgen. Zo niet dit jaar. Marjan van de

Goor en Geerte Nijman - met waarschijnlijk batterijen van een bekend merk in de benen - sjouwen onvermoeibaar de actie *Serious Request* de school in, enthousiast gesteund door een flinke groep leerlingen. Weg de wintermoetheid. Go girls!*

* En *go boys* natuurlijk, maar dat klinkt... tsja... een beetje *Hairspray*, terwijl je voor de jongens eigenlijk meer *Die Hard 4* wil klinken.

15-12-2008 (MT) Het zit er nu toch écht aan te komen: de leerlingen in het rokershok blazen deze week op school hun laatste verontreinigde adem uit. Het rookverbod voor het gehele schoolterrein gaat in met de eerste schooldag van het nieuwe kalenderjaar. En met dat ferme rookverbod loopt Notre Dame als moderne school natuurlijk vooro...! eh... een beetje aan kop van de achterhoede. Vele scholen gingen ons immers al vóór. Maar desalniettemin, ook Notre Dame neemt haar verantwoordelijkheid om de jeugdtabaksverslaving terug te dringen. Beginnen met roken is namelijk zó makkelijk. Stoppen, *that's a bitch*. Stiekem hopen we natuurlijk, dat een aantal leerlingen de gelegenheid zal aangrijpen om maar meteen te stoppen. Niet dat we daar over gaan, maar toch, het is natuurlijk een stuk gezonder. Zo dachten we er het onze van, toen we Hanneke vandaag met hoofdpijn in de leerjaarmentorenkamer zagen staan, met een stijlvol gouden pakje *Benson & Hedges* zichtbaar in haar jaszakje. Het wordt tijd dat we iets uitvinden dat minder schadelijk is, maar waar je wel ontzettend *cool* mee lijkt. 's Kijken. Tandensokers? Hm. Misschien werkt het. "Hé man, geef mij ook 's zo'n *beuk*." "Koop ze zelf, loser, dit is trouwens mijn laatste *houten been*." En dan die tandensokers - *cane, sticky, woodie* - verkopen met zo'n brokeback-mountain-marlboro-cowboy op het pakje. En menthol tandensokers-extra-thin voor de meiden. In een gouden pakje, à € 4,50. *Vet*. Natuurlijk niet de tekst vergeten dat tandensokers dodelijk kunnen zijn. Man, je zou zo'n *speer* inslikken en dwars op je linker hartklep hebben staan. *Leip*. En dan nog wat rolmodellen uit de popmuziek die vuil in de camera kijken met een *heavy duty toothpick* in het slecht onderhouden Britse gebit gestoken. Dat *ownt de shit!*

12-12-2008 (GL) Vrijdagmorgen. *Serious request* werd weer heel serieus genomen. Op twee avonden volgende week wordt er op Notre Dame gelogeed. Wie logeert met wie en wie snurkt er? En hangt dat snurken samen met goed kunnen zingen? Geerte Nijman was ervan overtuigd dat alleen Ed van Loon wilde komen logeren als zij er ook was, omdat hij waarschijnlijk niet wist dat zij snurkte. Wilma Lamers koos dus ook voor de dag dat Danielle Geenen er zou zijn, dit in het geval dat er niemand zou snurken en er dus liedjes gezongen zouden moeten worden. Het feit dat Danielle Geenen aangaf normaal altijd te slapen deed haar gesterkt vertellen over haar zangkunst, in het bijzonder van sinterklaasliedjes in de gang van haar huis. (Waar is Youtube als je het echt nodig hebt?) Marjan van de Goor was blij met de versterking van Wilma Lamers, die was al bang alleen wakker te liggen met een aantal leerlingen om zich heen. En waar gingen we op slapen? Het opklapbed werd door een aantal mensen meteen verwezen tot de prullenbak, Wilma Lamers had een prima matje en Geerte Nijman dacht het met voldoende beddengoed toch op te kunnen lossen. Is het allemaal duidelijk? Alles voor het goede doel. En toen kwam Walter bij de nep-leerjaarmentor zijn briefje inleveren en gingen we over tot de orde van de dag... vrijdagen zijn toch een beetje anders dan andere dagen.

11-12-2008 (GL) Dubbele bodems. "*A dirty mind can read anything into the ordinary.*" 2D maakte er een feestje van. Alles wat gezegd werd, werd verkeerd uitgelegd. Het begon met de vinger van Laura -waarvan zij dan weer claimde dat die er niet was- en daarna een vertaling van een zinnetje dat net in de stilte van de onrust viel en werd becommentarieerd met een welgemeend "dat klonk heel fout." Toen was het hek van de dam: iets wat pas weer in de pauze mocht. Ai?! Zag iemand "het?" Oeps... Gegiechel, gegrinnik, gehinnik, besmuikt gelach achter een werkboek. Rond een uur of drie liet Nils -wat staat die jongen toch regelmatig in de *Faits Divers*, doet hij het er om of zo?- een paar van zijn dubbele-bodem-"moves" zien. Onbespied, dacht hij. Tot hij de personeelskamer in keek en merkte dat hij helemaal niet ongezien was geweest! Een tweede uitvoering zat er ook niet meer in. Hij smeerde hem als een besmeerde boterham met bliksem(?). Gelukkig mogen de mentoren voor de vakantie nog een keer aan de uitleg: project *Leve de Liefde* gaat weer uitgevoerd worden. Welke klassen? 2D wordt op hun wenken bediend! Gezien hun opmerkingen is dat ook geen maand te laat! Veel succes mevrouw Sanders....

10-12-2008 (MT) Gezellig. De school is weer *jingle bells all the way*. Blinkende gouden en zilveren ornamenten versieren de gangen en de school, er zijn plasticgroenguirlandes in de aula, lampjes, kerstboom, kerststukjes in de werkruimten voor het personeel... Kortom, de kneuterdozen zijn weer flink uitgepakt en het ziet er weer hartstikke *Dickens* uit. Verantwoordelijk voor deze

intratuinkerstassortimentexplosie is Fred van Bronswijk. Mooi hoor. Het leverde Fred wel een dagje zwoegen op. Trap op, trap af, lampjes ontwarren, prikplasticnaalden. Een aantal jaren geleden was zijn taak veel simpeler. Een boom met drie ballen op het podium van de aula. Een adventskrans met vier kaarsen aan het plafond. Dat was 't. Maar ja, dat was vroeger. Toen wist er nog wel eens iemand wat dat was, een adventskrans. Voor de heidenen van tegenwoordig moet je nu eenmaal altijd al beter je best doen. Anders is het helemaal niks meer.

09-12-2008 (GL) In de personeelskamer werd vandaag begonnen met het genot van vertroeteld worden. Een kopje thee en een boterham aangereikt krijgen 's ochtends. Wie vind dat niet lekker? Moeders in ieder geval, niet-ouders ook, maar ook vaders vinden dat wel eens lekker. Daarna werd Geerte Nijman verdacht van het nog moeten voorbereiden van haar lessen omdat ze al vroeg achter de computer zat. Jan van der Kemp maakte het nog net even erger door te opperen dat ze daar expres zo vroeg zat, om er voor te zorgen dat hij er niet bij kon. Echt waar? Nou, hij zei het echt... De dag was alweer fijn begonnen. (Nou nog fatsoenlijke koffie.)

Ed van Loon begint Mathieu Breuring-trekjes te vertonen: als hij naast iemand aanschuift, verwachten we al dat er wat "gevraagd" gaat worden. Vanmiddag ging het wel heel gemakkelijk: voor het kerstspel waren nog wat spelers nodig. Even zitten in de leerjaarmentorenkamer -goed woord voor scrabble trouwens- en hij had de lijst praktisch klaar.

Da's handiger dan wat Bas deed: huiswerk controleren, jezelf niet als stouterd noteren en dan betrappt worden omdat de juf voor je neus zit.... Ai! Dat leverde extra werk op. Willem bleef er monter onder: een uurtje werk? We denken van niet.

Het was me de dinsdag wel weer en dat vonden er vandaag wel meer.... (ha! dat rijmt)

08-12-2008 (GL) Sinterklaas is net het land uit. Er werd nog volop nagepraat over de nieuwe spullen die sinterklaas heeft achtergelaten, totdat net binnen de grenzen van school ineens de kerstman het overnam. Vorige week was er nog niks, nu is plotseling de hele school in kerststemming. Bij binnenkomst vanochtend liepen enkele leerlingen al o en a roepend door de school. "Kijk eens wat mooi." "En dat!" Enige vorm van sarcasme is ook leerlingen niet vreemd, want dat ze het niet helemaal meenden, bleek wel uit hun woordkeus en intonatie.

Intonatie. Ook iets wat heel belangrijk is voor het juist interpreteren van een boodschap. Dat dat veel lastiger is vanaf papier ervoeren klas 5b en 5c maar weer eens. Moesten ze van een Engelstalige tekst aangeven of deze "mocking" bedoeld was. Tsjja, als je dan als Teun al geen antwoord krijgt en je probeert het later als Randy nog een keer, dan kun je het als Jasper wel vergeten. Tenminste, dat denk je dan. De resultaten laten nog even op zich wachten. We zullen het zien...

05-12-2008 (DG) Heerlijk rustig was het vandaag op school. Op een enkel verdwaald personeelslid na was er niemand. Even rustig de tijd om de vorige dag te evalueren. Want daar hadden we ons enorm op verheugd. Niet vanwege het feit dat de Sint ons weer met twee van zijn Pieten had bezocht. Nee, dat was een leuke bijkomstigheid. En ook niet vanwege het zeer gezellig feest voor klas 1 die avond. Dat was eigenlijk de kers op de slagroom. Nee, soms kun je je zo verheugen op een rustige dag vanwege de afwezigheid van een paar leerlingen (heel soms hoor). Niet omdat ze vervelend zijn hoor, integendeel. Nee gewoon, omdat er dan eens een dagje voorbij gaat zonder al die grappen en grollen waar per dag toch minimaal een aantal mensen (of tegenwoordig zelfs deuren) slachtoffer van worden. Maar eerlijk is eerlijk, na een dag is het dan ook wel weer genoeg. En het is dan ook wel prettig dat daarvoor een dag gekozen is met genoeg andere afleiding. Maar Teun, Nils en Frenk komen jullie maandag weer gewoon naar school? Het was eigenlijk toch wel een beetje vreemd zonder jullie, alhoewel.....

04-12-2008 (MT) De leraren hebben alweer een nieuw speeltje in hun box toegeworpen gekregen. Na de rammelaar van het Active Board hebben ze nu de beschikking gekregen over het speeltapijt van de ELO. Ouwe hippies als Frank Tarenskeen kennen dat nog als het Electric Light Orchestra, dat in de jaren '70 met twijfelachtige deuntjes in de Top 40 stond, maar in dit geval hebben we te maken met de Elektronische Leeromgeving. Een aantal docenten is al enthousiast begonnen om dit virtueel verlengstuk van het klaslokaal in te richten, want deze lange arm biedt mogelijkheden. Lesje gemist Jipp? Pak de opdracht maar uit de ELO, veel succes! Weer een stencil kwijt Nils? Ja hallo, rommelneef, zoek 'm zelf maar op in de ELO, draai zelf maar uit. Extra hulp nodig Emma? Kijk even in de ELO, daar staat al wat voor je klaar. En wat is dat dingetje bij het inleveren van werkstukken? Hé, een plagiaatcontrolefaciliteitgevalletje. Leuk, leuk... Die arme bloedjes van leerlingen. Geen schijn van kans meer. Tot in hun slaapkamer gaan we ze achtervolgen. Sweet

teachers dreams are made of this. Voor de rasklaploper en de knipper-met-de-ogen-maar-van-mij-hoef-je-dus-echt-niks-te-verwachten-diva zit er nog maar één ding op: de computer bij het grofvuil zetten. Jaja. Een Leuke Oplossing.

03-12-2008 (MT) Een zieke docent. Vervelend? 't Is maar hoe je er tegenaan kijkt. Voor de meeste leerlingen is de ziekte van de docent een geschenk uit de hemel. De blijdschap waarmee het lichamenlijk onfortuin van een docent begroet wordt, heeft wel eens iets ongepast. "*Jansma ziek? Yes!*" Dat is vanzelfsprekend niet persoonlijk bedoeld, al *klinkt* het soms wel akelig dicht in de buurt. Het medeleven met de zieke docent heeft nu eenmaal wat minder prioriteit dan het in het oog springend eigenbelang: lekker geen les! Dat wil zeggen, aan het begin en het eind van de dag. Uurtje later naar school, uurtje eerder vrij, dat is altijd *yes!* Een onverwacht vrijgevalven tussenuur dat aan studie moet worden besteed, wordt heel wat minder gewaardeerd. Dat is eerder *sh*t, n**i of kl*te*. En dat meestal in de variant *zwaar*. Voor de collega's van de zieke ligt het helemaal anders. Voor hen betekent ziekte in het team altijd extra werk, improviseren en onrust. Daar is het medeleven dus heel wat groter. Zijn docenten dan wel blij als er leerlingen ziek zijn? Nou nee. Ook dat betekent namelijk vaak extra werk: slo-tje inhalen, stencil nog uitdelen, stof nog eens uitleggen. Hoogstens dat zij zich de afwezigheid van die ene kletstante of druktemaker voor een keertje lekker laten aanleunen. Maar ja, hoe vaak komt dat voor? Leerlingen van dat type zijn doorgaans niet ziek. Vééls te leuk op school. Die zullen later dus wel leraar worden. Zwaar *iets*.

02-12-2008 (DG) Digitaal schoolbord, jaargang 1, aflevering zoveel. Want zo kunnen we ondertussen de faits divers over dit onderwerp wel gaan betitelen. Meestal is het exemplaar in lokaal 15 de spreekwoordelijke klos. Vandaag was het echter het bord van lokaal 4 dat voor de nodige hilariteit zorgde. Dit bord werd vanmiddag namelijk gebruikt voor een presentatie in de mediatheek. Gewapend met digi-pen gaf Jos Lucassen een presentatie over Teletop, zo'n ander nieuwerwets item van de school. Normaal gesproken klikt het uitstekend tussen Jos en het digitale schoolbord. Deze keer had het bord echter minder zin. Want negen van de tien keer wanneer Jos met pen van het ene itempje -klik- naar het andere wilde klikken, vond het bord -klik- het minder belangrijk -klik- om datgene te doen -klik- wat met de beoogde klik de bedoeling was -klik-. Gelukkig had de muis die laatst nog in het, inmiddels beruchte, koffieapparaat resideerde ook de weg naar de mediatheek gevonden, waardoor het euvel met een welgeplaatste muis-klik weer verholpen kon worden. Leraar elke dag anders. Voor degenen die nog niet overtuigd zijn, probeer voor de gein maar eens een digi-bord.....

01-12-2008 (DG) En daar zaten we dan met zijn allen bij elkaar in de aula, terwijl *outside* de sneeuwvlokjes vrolijk naar beneden dwarrelden en de wegen naar school bedekt leken te worden met een dun laagje ijs. Even was het alsof *nothing else mattered*. Maar *hallelujah* het weer herstelde zich even, zodat ook degenen die soms wel bijna *thousand miles* hadden afgelegd om zich bij ons te voegen ook konden genieten van het koffieconcert. En genieten was het. Vooral het gesproken woord van Jan van der Kemp deed de achterste rijen van het publiek tot tranen toe bulderen van het lachen. Eindelijk duidelijkheid over het brouwsel waar menig docent zijn schooldag mee begint. Kortom, het was de moeite waard om de zondagse pyama-ochtend een keertje over te slaan. En de taart was ook lekker.

Chapeau: Niek, Bas, Guus, Koos, Charlotte, Tycho, Denise, Rosa, Daphne, Lars, Marielle, Manon, Femke, Guido, Sammy, Laurents, Sophie, Sophie, Luc, Daan, Jan, Sarah, Frank, Jos, Paul en Michael!

28-11-2008 (MT) Vervelend, maar de laatste tijd zijn er nogal wat grafische rekenmachines zoekgeraakt. Als we sommige leerlingen moeten geloven: gestolen. *Gejat* zelfs. *Gesnaaid, meneer!* Tsja. Het zijn dure dingen, dus is een dergelijke reactie verklaarbaar en helaas niet onmiddellijk (sic!) te weerleggen. We gaan er zelf veel liever van uit, dat Teun zijn *TI-89* in lokaal x heeft laten liggen en dat Sjaha zijn rekentool ooit nog eens onder in zijn rommelige tas gaat tegenkomen en dat Bram vergeten is dat hij zijn zakjapanner heeft uitgeleend aan... We gaan dan ook wel eens een weddenschap aan, dat het "gestolen" item wel weer op zal duiken.* Want wat moeten we er anders van denken? Dat Jeroen eigenlijk stiekem een onverbeterlijke kleptomaan is? Dat Anne proletarisch gewinkeld heeft in de tas van een klasgenoot? Dat Bas zijn zakgeld aanvult met een handeltje op Marktplaats? Dat Femke - hier komen we mogelijk in een gevaarlijk waarheidsgetrouw scenario terecht - in haar goed verborgen cocaïneverslaving voorziet middels een ruilhandeltje met een dronken Duitse dealer in de bosjes bij de Rijksweg? Of moeten we het in een andere hoek zoeken? Hoe zit het eigenlijk precies met de financiering van de nieuwe auto van Marij van Deutekom? Zou

Anneke van Bronswijk haar verzameling sappel-, gooi- en rammelspeeltjes voor kleine Bart wiskundig aan het aanvullen zijn geslagen? Moest Jo Heisen laatst niet crimineel hard lachen? Ho. Stop. Zo willen we helemaal niet denken. Laten we alsjeblieft hoog houden dat we een school zijn, waarin we elkaar absoluut kunnen vertrouwen. Tot het tegendeel écht bewezen is. Zo. En Trix, die pen krijg je maandag terug.

*Eh... Mance, kom de reep chocola maar ophalen.

27-11-2008 (MT) Op weg naar school hoorden we over de radio, dat de plaatsing van ex-tweedekamerleden op de arbeidsmarkt een flink probleem is. De banen liggen blijkbaar niet voor het oprapen. "Het is jammer dat u zo lang niet heeft gewerkt," krijgt men dan te horen bij een sollicitatiegesprek. Toevallig dat we vandaag nét zo'n oud-kamerlid op bezoek kregen, Clemens Cornielje, ex-kamerlid van de VVD. Die heeft echter wél een leuke baan gevonden, commissaris van de koningin (CvK) voor de provincie Gelderland. Hóóg bezoek dus. We moesten wel even aan Quirijn, Kevin, Marloes, Dewy, Sophie, Guus en wie al niet meer uitleggen wat een CvK was, - "eh... wát voor 'n commissaris?" "en wat doet-ie dan precies?" "wat heeft ie met de koningin?" - voordat ze met hun assemblages, maquettes en muziek aan de slag gingen. Voor Jan van der Kemp, die zijn neef weer eens zag, was het meer *familiebezoek*. En voor Oscar was deze commissaris ook geen vreemde: "Mijn vader kent jou!" Alles was verder netjes geregeld. De geassembleerde "scholieren" verwelkomden het gezelschap in de hal, Marij van Deutekom hield een praatje in de mediatheek, Amanda, Martijn, Malou, Wieneke cum suis lieten zich in een biologieles (Cornielje was nóg vroeger biologiedocent) gewillig op de vingers kijken en lokaal 19/20 was voor de gelegenheid gepromoveerd tot *café chantant*. De provincie trekt een stevig bedrag uit om van onze nieuwbouw een mooi verhaal te maken, dus mochten we in de ontvangst ook wel wat moeite stoppen. Maar de toegekende subsidie stelde ons ook voor een heus koekjesdilemma: zouden we het gezelschap hele sjieke koekjes geven - "Hmmm, was dat hele subsidiebedrag nu wel écht nodig geweest? - of juist hele goedkope? Trix Kranenburg stelde mariakaakjes voor, met op het bord nog een stukje wikkel van de Aldi. Dat hebben we het gezelschap maar niet aangedaan en een koekjestussenweg bewandeld. Nu maar duimendraaien dat het geld nog binnenkomt.

26-11-2008 (MT) Er is een mooie Franse documentaire - waarvan we helaas de naam vergeten zijn - waarin kleuters op een doordeweekse dag in de pauzes op het schoolplein worden gefilmd bij hun spel. Een belangrijk spelelement, is het bezit van een soort sperziebonen, afkomstig van de catalpa die op het schoolplein staat. De kleuters intimideren elkaar, chanteren de boel, zweren samen, verraden elkaar en nog meer van al dat fraais, om maar aan zoveel mogelijk sperziebonen te komen. Let wel, alleen om er voor te zorgen dat een ander ze *niet* bezit, want er is aan de bonen verder niets te beleven. Je kunt ze niet eten, ze zien er niet mooi uit, kortom 'n hoop drukte om niets. Nou, niets... Natuurlijk wordt er driftig geoefend met sociale situaties. Je ziet er kleine bullebakken, laffe meelopertjes, doen-alsof-hun-neus-bloedertjes, slachtoffertjes. Weinig helden, die belangeloos voor een ander in de bres springen, die zijn blijkbaar schaars. Soms is het heel pijnlijk om naar te kijken. Ach gut, kijk nou... die kleine. Maar goed, waar hebben we het over, de kleuterschool. Gelukkig komen we dat soort praktijken op de middelbare school niet meer tegen. Die halve kip en die aangebraden haan die nog in die fase is blijven steken, gunnen we natuurlijk allemaal hun sperzieboon. Niet dan? Ja toch? Nou dan. Helaas zagen we vandaag wel heel wat betreurenswaardig pluimvee met een sperzieboon rondlopen.

25-11-2008 (TdB, kl 5) Het wordt inmiddels vaste prik, na elke activiteit van gym weer een nieuwe *Faits Divers*. Dat is ook niet gek, er gebeuren altijd dingen die je op voorhand niet had verwacht. Zoals dus ook vandaag in de Klimhal van Nijmegen.

Allereerst werd er van ons verwacht dat er in 35 minuten van de Notre Dame naar de klimhal werd gefietst (is dat überhaupt mogelijk?). Dave, Michael, Frenk en Teun kwamen daardoor dus veel te laat aan en kregen op hun sodemieter. Eenmaal omgekleed en in de hal staand kregen we uitleg van een zeer vriendelijke jongeman die ons de fijne kneepjes van het klimmen uitlegde. Na deze korte uitleg was het tijd om onszelf te bewijzen in zowel het klimmen als in het zekeren. Michael liet ons alle steentjes van de hal zien en Frenk was de meester in het 'zekeren'. Het leuke is dat je als zekeraar de complete macht hebt over de klimmer. Daar wordt in grote mate dan ook misbruik van gemaakt, vooral bij het afdalen richting grond. De riem die om je geslachtszaakje zit, wordt namelijk enorm strak aangetrokken tijdens de afdaling en geeft dus een enorm knellend effect. Niet bepaald de fijnste ervaring voor een man. Het was dan ook heel 'grappig' om de klimmer, vlak voordat die de grond onder zijn voeten kon voelen, stil te laten hangen. Minuten lang. Totdat je op een gegeven moment het gevoel had dat 'het zaakje' er niet meer hing. Wat een vreselijke sport,

klimmen... gelukkig was het broodje *bapao* na afloop wél te pruimen!

24-11-2008 (MT) Er lag wat koude witte troep voor de deur en de jongens waren druk in de weer om elkaar een schedelbasisfractuur te bezorgen door elkaar met hompen ijs te bekogelen. *Lagge!* Gelukkig hadden de meeste pitchers een motoriek die nog niet écht *major league* was, dus viel de schade nogal mee. Zo bleef het bij een nutteloze verplaatsing van waterijs van de ene plek op het schoolplein naar de andere. Rituele dansen, met alle machoherrie van dien. Hoe anders was dat vorige week donderdag, toen de meisjes van klas 3 gingen *speed daten* met vrouwelijke gasten uit de bèta-hoek van de maatschappij. Zoem-zing-zang-zacht ging het er aan toe in de aula. Alsof de bodem uit het geluid was gevallen en er slechts *tweetertjes* weerklonken vanonder de netjes geborstelde watervallen die zij aan zij aan de tafels zaten. Gesprekken als sirenengezang. Met in de lucht stoeiende vleugjes van jasmijn, Chanel no. 5 en kamperfoelie en in de zaal verder alleen maar gratie, kwetsbaarheid en feeëriek betovering. Welkom in *Lothlórien*. De begeleiders Sjef Nilwik en Alfons Baak moeten zich gevoeld hebben als pauselijk gedelegeerden in een nonnenklooster. En waar waren de jongens van klas 3 dan, op dat moment? Die waren vast en zeker aan het proberen om elkaar op te zadelen met een dubbele beenbreuk of zo. Voetballen? Natuurlijk. Voetballen. Met de nadruk op de dubbele l uit lallen, lullen en met domme prullen flauwekullen.

21-11-2008 (GL) Een aantal lokalen van de school zijn voorzien van smartboards. Om vast te oefenen voor de nieuwbouw. Want in de nieuwbouw zal er ook het een en ander aan technische en technologische hoogstandjes worden geïntegreerd. Smartboards zijn wit. Aan de zijkant zitten twee kleine borden waar je met een stift op kan schrijven. Een aantal docenten heeft al de mogelijkheid gehad om deze borden uit te proberen. Er werd al regelmatig van lokaal geruild, zodat er met het smartboard geoefend kon worden. Een vaste gebruiker vertrouwde ons al toe dat het werken in een lokaal voorzien van een krijtjesbord acute niesbuien veroorzaakte.

Wat iedereen vreesde werd vandaag waarheid: het middenbord van het smartboard werd gebruikt als whiteboard... Niek waarschuwde nog: "niet op het middenbord, niet op het middenbord," maar het was tevergeefs. Een vreemd soort opluchting heerste onder de docenten die regelmatig in lokaal 15 lesgeven: gelukkig waren ze niet zelf de eerste geweest. Hoe vaak zou de leverancier van smartboards dit probleem moeten oplossen?

20-11-2008 (GL) Al meer dan een week wordt er 's middags vergaderd. Docenten zaten in de mediatheek te peinzen over vraagstukken als "is deze leerling geschikt voor de havo?" of "heeft deze leerling baat bij een vierkante lesweek?" of "heeft deze leerling een motivatieprobleem?" Vraagstukken waarbij soms diep gezocht wordt. Leerlingen die zijn gedoubleerd en het bij een tweede poging weer niet lijken te redden. Leerlingen die ondanks alle inzet van ouders, docenten en experts alsnog niet goed doen. Soms lijken leerlingen het er wel om te doen. Gelukkig is uit onderzoek gebleken dat jongeren een onderontwikkelde frontale hersenkwab hebben en dat hun irrationele en onverantwoordelijke gedrag daaruit gedeeltelijk verklaarbaar is. Helaas voor ouders en docenten gaat deze fase pas over als de jongere in de twintig is. Soms lijkt het nooit over te gaan... Afra van der Vossen kon zich vandaag even niet inhouden: ze wilde wat kwijt, maar kon niet .. Uiteindelijk schreef ze "jonge god" op een blaadje, waarop alle in de personeelskamer aanwezige dames in discussie of lachen uitbarstten.....

All bets are in, gentlemen, odds are open to discussion.....

19-11-2008 (GL) Metereologisch gezien is het herfst. Bruine, gele, bijna paarse en rode blaadjes vliegen over de weg, liggen in een hoekje van de patio, bedekken de auto's op de parkeerplaats. Alle auto's? Nee, niet alle auto's, want ook vandaag ontbraken een aantal docenten: niet ziek of zo, maar aan het staken. The usual suspects herhaalden hun Actie! Actie! Actie! van een paar weken geleden. Het lijstje demonstranten hing aan de deur van de personeelskamer genageld, geen stellingen, maar een rijtje namen. Coby van der Berg herhaalde ook bijna op dezelfde manier haar stakingsactie van de vorige keer: vorige keer staakte ze door op school haar cijfers in Magister te zetten, deze keer staakte ze op school door haar mening te geven over voorstellen voor nieuwe logo's en briefhoofden. Frank Tarenskeen staakte ook op school. Danielle Geenen en Gina Lootsma hadden zich ook deze keer niet aangemeld op de stakingsite. Watjes? Misschien wel. Wel leuk dat Will Vermeulen een nieuwe staker meende te ontdekken op de lijst: "Wat staat hier? Petra Schuurs?" Pas maar op meneer Vermeulen, het gaat hier om een echte die-hard, een echte staker, een Grote Staker. We zouden niet graag ruzie krijgen met deze staker...
Gaat het weer meneer Vermeulen?

18-11-2008 (GL) De bijspijkerlessen zijn weer gestart. Lekker bijspijkeren. Alle leerlingen hebben

zich weer kunnen intekenen. In sommige klassen was de animo niet zo heel groot, in andere klassen juist wel. Vanochtend begon het hele circus weer. Iedereen op zoek naar de juf of meneer die in een lokaal een aantal gemotiveerde leerlingen hulp biedt. Eigenlijk is dit zoals we onderwijs graag zouden willen zien. Het cluppie voor klas 4 Engels begon heel bedeesd, voorzichtig stak Linsey tussen vijf andere leerlingen haar vinger op. In een groep van 31 is dat pure noodzaak, maar in een groepje van zes...

Na zo'n half uurtje lekker aan het werk zijn, begonnen we de dag weer lekker fris: wakker, gemotiveerd. En zelfs 3a aan het einde van de dag kan dan het humeur niet in gevaar brengen. Jordy voelde de hete adem van zijn klasgenoten, maar mocht zich niet omdraaien op straffe van een ellendig pak werk. Bas rook de honger van Willem en brengt donderdag -"echt wel"- een schrift mee. Het was jammer dat het Harry-potter-schrift niet bij de hand was. Het had hilarische taferelen kunnen opleveren. Morgen is het er weer bij, pas maar op. She's back!

17-11-2008 (GL) Iconen. Mooi woord en we kregen er meteen een russisch orthodox gevoel bij. Van die mooie plaatjes op hout geschilderd, met goud ingelegd en zo. Maar iconen worden ook gezocht om onze school aan te duiden. Icoontjes zie je overal. Op ons computerscherm, op het vliegveld, in de stad, bij een nooduitgang en natuurlijk bij toiletten.

Vanochtend werden we door Norma Textor gewezen op een verfraaiing van zo'n icoon. De toiletten van de dames waren aangepast. In plaats van het ordinaire zwarte vrouwenhoofdje, prijkte er het kopje van Teun boven het dameslijf. Even verder om de hoek was nog zo'n aanpassing gedaan. Nils mag voortaan alleen gebruik maken van de jongensfaciliteiten, want zijn hoofd stond daar op de deur. Tsja, dat snappen we wel, dat je een toiletruimte liever voor jezelf hebt. Maar dat Teun het liefst de dameswc's voor zichzelf heeft? Aan de andere kant, dat is ook wel een hele nette, prettige ruimte. Maar hoe is Teun daar in hemelsnaam achter gekomen? Per ongeluk een keer binnen gelopen? Stiekem binnen gekeken? Teun kan ons wat, hij komt er niet in! Was er niet uit onderzoek gebleken dat docenten zich het meest veilig voelden op het toilet? Dat onderzoek kan ook in de prullenbak, kraker Teun zet alles even op z'n kop.... letterlijk in dit geval.

14-11-2008 (DG) Ze kwamen er niet uit. Michael Termeer en Geerte Nijman hadden om acht uur 's ochtends nog steeds een probleem. Michael had toch echt een mail verstuurd naar Geerte, maar Geerte had toch echt niets ontvangen. Na een vijf minuten durend welles-nietes-spelletje liepen de gemoederen langzaam een beetje op. De rest van de binnendruppelende collega's sloegen het tafereeltje gade en hier en daar werd al een klein pooltje opgezet wie de uiteindelijke winnaar van het strijdje zou worden. Geen van tweeën weken ze van hun standpunt. Met stalen gezichten, waar langzaam zweetdruppeltjes op verschenen, stonden ze tegenover elkaar. Er was maar een oplossing. Het raadplegen van de almachtige bron van dit kwaad: de PC. De spanning steeg, terwijl naar de gewraakte mail werd gezocht. En daar was eindelijk de verlossing. Wederom bleek dat vrouwen altijd gelijk hebben. Een vrouwelijke zucht van verlichting en een mannelijke grom gingen door de personeelskamer. Er kon weer overgegaan worden tot de orde van de dag. Zoemer!

(De werkelijke uitslag was helaas in het voordeel van de mannen, maar dat gaat deze fd-er natuurlijk niet in HAAR stukje vermelden)

13-11-2008 (DG) Normaal gesproken zijn het de leerlingen die de mediatheek bevolken. Vanmiddag was het echter de beurt aan groepjes docenten om zich in het domein van Will Vermeulen en de zijnen te verschansen. Om 13.30 uur werd de deur gesloten en kon de missie beginnen. Elke drie kwartier ging de deur weer open en vond er een (gedeeltelijke) wisseling van de wacht plaats. Wat gebeurde daar toch? Vooruit dan, een tipje van de sluier moet kunnen. Het had namelijk te maken met een belangrijk doel. Iets waar niemand om heen kan, al zouden sommigen dat heel graag willen. Iets waar heel hard (of niet) naar toegewerkt is. Iets wat zaterdag menig hart in de keel zal doen kloppen. Iets wat vreugde, maar helaas ook verdriet kan brengen. Weten we het al?

12-11-2008 (DG) Je de kaas niet van het brood laten eten. Dat dacht 1B vandaag ook. Want ze hadden afgelopen maandag toch echt van mentor Danielle Geenen te horen gekregen dat de kans bijna 100% zou zijn dat ze donderdag de laatste twee uren vrij zouden hebben. Groot was dan ook de verbazing/teleurstelling/ontzetting dat er voor hun geen roosterwijziging voor de donderdag was. Blij gemaakt met een dooie mus. Een delegatie besloot daarop de stoute schoenen aan te trekken en eens navraag te gaan doen bij hun mentor. Die wist zich van de prins geen kwaad en ging met het hele spul op zoek naar een roostermaker in de persoon van Hans Linders. Het verlossende woord kwam al gauw en de blijde boodschap kwam, vergezeld van een extra woordje, op de site te

staan. Zo zie je maar weer: een boterham smaakt prima, maar het beleg is zeker zo belangrijk.

11-11-2008 (TdB, klas 5) Vandaag was het weer tijd voor een nieuwe gymactiviteit, en wat voor een: Body Power. In een duister en slecht onderhouden fitnesszaaltje moesten we met halters en bankjes al onze spieren gaan kietelen. En hoe! Nadat we in een kleedhokje onze sportieve kleren aan hadden gedaan (vooral Nils zag er erg sportief uit in z'n strakke zwarte hemdje met spijkerbroek), konden we de trap op naar boven om kennis te maken met onze instructeur. Hij legde ons uit dat we een halter moesten pakken met aan elke kant 2 kilogram aan gewichten, en dat we een opdruk bankje nodig hadden voor onze push-ups. Nadat iedereen zijn plekje in de zaal had gevonden, kon de work-out beginnen. Met klassieke nummers als Beautiful Liar op de achtergrond leek het wel alsof Nederland in Beweging ieder moment kon gaan beginnen. Zo'n setting was het ook wel, de man had een microfoontje op gedaan en pepte ons op met kreten als: COME ON! COME ON! YEAH YEAH! ONE MORE TIME! COME ON COME ON! Dit gaf ons veel motivatie, aangezien de verzuring al tijdens de warming-up optrad. De verzuring was zelfs zo extreem, dat de instructeur extra woorden ging gebruiken voor zijn peptalk: COME ON COME ON THIS IS THE BOMB!! En precies op dat moment, ging er een belletje rinkelen... Waarom doen leraren dat niet? Stel je voor! Je zit in de les bij Jan van der Kemp, hij heeft net de SO's nagekeken, roept: 'Teun, 7.3, gevolgd door een: "COME ON COME ON THIS IS THE BOMB!!!" Dat zou toch een geweldige motivatie zijn? Dus, bij deze een oproep aan alle leraren, gebruik deze motivatiekreet na élk goed cijfer wat je uitdeelt. YEAH!

10-11-2008 (DG) De ontvangst na het weekend was vandaag alles behalve warm. Trix Kranenburg zat om acht uur rillend haar te-vaak-te-laet-en-dus-melden-klienten op te wachten. Deze renden op hun beurt niet door de gang om zich op tijd te melden, maar om warm te worden. Michael Termeer deed de constatering terwijl hij zijn jas nog gewoon aan had en Frank Tarenskeen zat niet te bibberen achter de computer vanwege de cijfers die hij zat in te voeren. Nee, de verwarming was stuk. En alhoewel de hulptroepen onderweg waren, zou het toch een deel van de dag op kleumen uitdraaien. Gelukkig wist Anneke van Bronswijk de oplossing: gewoon aan de slag gaan. En ze had nog gelijk ook. Uit eigen ervaring kan gemeld worden dat je nergens warmer van wordt, dan van een paar leuke lessen draaien met gezellige leerlingen. Ben benieuwd wat dan helpt om af te koelen, wanneer de verwarming zoals gewoonlijk op volle toeren draait.....

07-11-2008 (MT) Hallo?! Wat was dát nu opeens in de middengang? Het verrijdbare schoolbord stond dwars op de looprichting bij lokaal 15, met daarop gekalkt: "Stilte i.v.m. les, geen teloorgang." Teloorgang. Mooi. Een lekker ouderwets woord dat in de zin staat als een wapperende Nederlandse vlag op een berg steenkool, zilt als haring op de tong ligt, klinkt als een slaande Friese staartklok, het warme gevoel geeft van een kruik in een bedstee en bij het uitspreken als vanzelf de geur van boerenkoolstampot met verse worst oproept. Han Verhoeven bleek de estheet te wezen die het bord bij het opruimen uit zijn lokaal had gesodemiererd en van tekst had voorzien. Twee leerlingen die even naar de w.c. waren geweest, zagen de terugweg naar hun lokaal versperd en durfden het bord niet zonder toestemming van de leerjaarmentor te passeren. En gelijk hadden ze, want bij zo'n woord moet je even stilstaan en genieten. Teloorgang. Een woord dat waarschijnlijk teloor is gegaan bij de teloorgang van het admiraliteitsschip *De Zeven Provinciën* in 1659. Blubblub, schip weg, weg woord. Maar nu kwam ie weer boven water, in de gang van Notre Dame. Teloorgang. Prachtig. Geen idee wat er verder mee bedoeld werd, maar goed, die Verhoeven komt uit Ooij hè, savvy? Daar hebben ze dat soort woorden misschien nog gewoon op de geestelijke hooizolder liggen. Waarschijnlijk was ie daar ook aan 't opruimen.

06-11-2008 (MT) Wat een drukte in de hal, onder het roosterbord. Jan van der Kemp had het hoofd van Alfons Baak in een houdgreep, terwijl Han Verhoeven met de vuisten tegen zijn schouder stond te beuken. Josje van der Woude, Els Rots en Geerte Nijman stonden er een beetje zinledig bij te gillen en Afra van der Vossen, José Hofstra en Wilma Lamers moedigden vilein Hans Linders aan, die de inhoud van een pakje chocomel aan het legen was in het haar van Jeanne Oude Hengel. Ed van Loon duwde expres Charel van Deursen tegen Jo Heisen aan, die overdreven gebarend reageerde, waarbij hij de bril van de neus van Gerard Jansma stootte, die in een reflex blind een schop verkocht aan de niets vermoedende André Wevers, die daardoor - ****β! - zijn soep morste op het H&M-metje van Jacqueline Bouwman, wiens schreeuw de ruiten deed rinkelen. Peter Schuurs was bezig de hoofden van Jos Lucassen en Reinald op den Buijs tegen elkaar te bonken, waarbij hij niet erg veel last leek te hebben van Magda Brzezinska die op zijn schouders gezeten met haar handtasje op zijn hoofd zat te meppen. Toen we zagen dat Will Vermeulen aanstalte maakte om een

prullenbak ondersteboven over het hoofd van Marjan van de Goor te deponeren, grepen we in. Alle druktemakers werden uit elkaar gehaald en pedagogisch toegesproken, zodat het zootje ongeregeld even tot rust kwam. Toen knipperden we met de ogen en moesten we vaststellen, dat we in een *time warp* hadden gezeten, want om ons heen stonden allemaal eersteklassertjes. Onze toekomstige collega's. Mooi. Daar zit in ieder geval energie in, zullen we maar zeggen. Maar jongens, jongens, wat een gekriekip allemaal.

05-11-2008 (MT) Tassen staan altijd in de weg. De ene tas hoogstens iets minder dan de andere, naar voor de rest is op school het indewegstaan de *core business* van het tas-zijn. Als een tas de doorgang al te zeer bemoeilijkt, willen we er wel eens *net-alsof* over struikelen. Dan lacht de bezitter je meestal uit, de breedbekchimpansee, maar hij zet de tas vervolgens wel aan de kant zonder dat je er verder woorden aan vuil hoeft te maken. Zo niet vandaag. De tas van Simone stond *vet illegaal* geparkeerd en we voerden met verve onze stuikelact uit. Helaas had Simone het veel te druk om naar zichzelf te luisteren en keek er verder ook niemand op of om, zodat we onopgemerkt voor joker stonden (filosofisch heel diep, *onopgemerkt voor joker staan*). Dan maar Simone op de schouder getikt: "Je tas staat in de weg, meid. Ik struikel er bijna over." Maar Nikki haakte alert in: "Jaha, maar het is tenminste wel een móóie tas." En daar had ze natuurlijk een punt: beter over een *mooie* tas gestruikeld dan *niet* struikelen over een lelijke (we bereiken hier, filosofisch gesproken, de absolute bodem). Trouwens, als een tas *niet* in de weg staat, dan is het ook niet goed. Dan is ie namelijk kwijt. Iemand de tas van Mance gezien? Die moet verdorie toch *ergens* in de weg liggen.

04-11-2008 (MT) O land van mest en mist, van vuile, koude regen.* Van poëzie genieten is één ding, er doorheen moeten fietsen is duidelijk iets anders. De *mest* mogen ze tegenwoordig *injecteren*, er blijft in dit klimaat genoeg treurigheid over. Koud, nat, grauw, grijs. Hoe God bij de schepping óóit heeft kunnen vaststellen *dat het goed was*, blijft een raadsel. Broddelwerk. Het gemiddelde proefwerk wordt een stuk strenger nagekeken. Het fundamentele probleem zal wel geweest zijn, dat De Leerling hier zijn eigen toets heeft mogen nakijken én beoordelen. Ja, dan krijg je dit soort ellende. Zo hebben we hier het proefwerk kunst-algemeen van Nils liggen. Hij was er vrij snel mee klaar. Hij dacht zelf dat *het wel goed was*. Het kan natuurlijk zijn, dat hij met de bus naar school was gekomen en dat hij dus de door de fietsers verworven wijsheid van het rijden door de mist in de ochtend was misgelopen. Hoe dan ook, we gaan het toch maar even kritisch nakijken. We moeten trouwens niet alleen nakijken. We moeten ook uitkijken. 't Is gevaarlijk onderweg naar school. Slecht zicht, natte bladeren, glad wegdek. Amanda is al onderuit gegaan met de scooter. Voorzichtig aan, jongens en meiden. Want met deze schepping moeten we het nu eenmaal doen en de lente willen we natuurlijk óók nog allemaal meebeleven. En de winter vlood heen, want de lente verscheen.**

* Boutade (1851), De Génestet

** De zelfmoordenaar (1852), Piet Paaltjens

03-11-2008 (MT) Ergens in groep 5 gebeurt het. Dag Sinterklaasje. En wel *voorgoed*, dag Sinterklaasje. Een heftig moment, waarna het wereldbeeld van het kind definitief is bijgesteld. Zo bevat een mensenleven wel méér momenten waarop even moet worden bijgeschakeld: o, juist, op die fiets. En van daaruit weer verder. Het sinterklaasmoment is waarschijnlijk dáárom zo heftig, dat al die andere momenten in het leven daarmee vergeleken in het niet vallen. Eeuwige liefde. Wereldvrede. Een strakke buik. Ooit komt er de klad in. Vandaag kwam Koos vragen of er na de SE-week toch wel een projectdag was. Zoals hij gewend was, vanuit de onderbouw. Nee Koos, geen projectdagen voor de bovenbouw. Echt leuk leek hij het niet te vinden, maar hij sjokte berustend heen. Dan maar gewoon les, jammer. Een klein sinterklaasmomentje. Eén troost kunnen we hem bieden: Elvis leeft. Echt.

31-10-2008 (GL) Halloween. Vandaag. All Hallows' Even. Tijd om je van je engste kant te laten zien. Een eng masker op te zetten. Mensen aan het schrikken te maken. Attila deed een poging. Zijn scandinavische muts verborg zijn donkere haar. Toch moest de muts tijdens de toets geschiedenis af. Wat zou er ingezeten hebben? Attila leek er in te graaien. Zagen we nu daar zijn hand verdwijnen? Nee. Zijn hand zat er nog aan. Verdween daar nu alweer een hand in de muts? We zagen het toch echt goed. De houding van Evangeline trok onze aandacht. Toen we daarna weer in Attila's richting keken was de onrust om de muts verdwenen. Hadden we het gemist? Was de tovertruc ons ontgaan? Waren we "getrickt" zonder "treat"? Ach. Vermoedens zijn niet genoeg om tot echte actie over te gaan. Voordelen en twijfel en zo. Wees gewaarschuwd, Attila. Wees blij dat je niet in Sleepy Hollow woont. Daar gebeuren pas echt onverklaarbare dingen. Daar zouden we niet

graag zijn met Halloween. All Hallows' Even. Morgen Allerheiligen. Binnenkort Sinterklaas. Pas maar op. Voor je 't weet sta je in een groot boek en moet je op schoot bij een meneer met lange witte baard, honderden jaren oud. Een liedje zingen. The stuff nightmares are made of. (Vrij naar Shakespeare)

30-10-2008 (GL) Schrik. Verbazing. Er stond een grote kast in de personeelskamer. Op een plek waar die niet hoorde. Midden voor het whiteboard, vreselijk in de weg voor de hoek waarop staat aangegeven wie er trakteert en waarop. Dat kon toch zomaar niet. De ene na de andere docent kwam binnen en zei er wat van. Wat doet die kast hier? Dat kan toch helemaal niet? Waarom staat die kast hier. Gelukkig stond ook Marian Janssen in de personeelskamer. Op een plek waar ze wel hoorde. Zij wees ons op een klein wit papiertje dat op de kast was bevestigd. Een blik op het blaadje gaf blijk van de voorspellende gaven van Will Vermeulen.

Er stond op: "JA. Deze kast gaat nog weg."

Gelukkig maar. Docenten zijn soms net een kudde paarden. Allemaal kijken en nieuwsgierig zijn naar veranderingen, maar dichterbij komen en ontdekken dat je niet wordt opgegeten door een wit papiertje, ho, maar!

29-10-2008 (GL) Actie! Actie! Actie! Vandaag lieten een aantal docenten van Notre Dame weten dat ze de nieuwe CAO (moeilijk woord, betekent: **Collectieve** (dank voor de verbetering meneer Baak) **Arbeids** **O**vereenkomst - wat trouwens absoluut de lading niet dekt, omdat elke school er zijn eigen uitleg aan mag geven en als we dan aan de bond een vraag stellen over de uitleg van een bepaalde regel, dan zeggen ze tegen ons "Wat komt jullie het beste uit?" en dan vragen we ons af hoe we dat in hemelsnaam kunnen weten, want wij kunnen de gevolgen van zo'n nieuwe regel helemaal niet overzien en dus voelen we ons helemaal niet Collectief be-overeenkomst en al helemaal niet onderdeel van een bond die voor al onze belangen opkomt, maar dat is misschien wat al te zwart voor zo'n mooie woensdag als deze...) graag uitgevoerd willen zien. Jan van der Kemp ging met de trein, Peter Schuurs waarschijnlijk met de auto en Danielle Geenen ging in gedachten. Ook Marjan van de Goor gaf toe in gedachten aan het staken te zijn. Dat was helemaal bijzonder: zij was geneens lid van de bond...

We zijn benieuwd wat er morgen in de krant staat. Petjes en fluitjes?

28-10-2008 (GL) "Sorry, hoor." We horen het de hele dag. Er werd iemand geraakt door een propje. "Sorry." Reinald Op den Buys liep bij lange na niet tegen iemand op. "Sorry." Claudia stond in de weg bij de docentenbrievenbussen. "Sorry, hoor."

We doen het om er voor te zorgen dat we niet overkomen als een stel holbewonerige horken. Excuses aanbieden. Het vereist een zekere nederigheid. Sommige mensen zijn er veel beter in dan andere. Nils deed vandaag een poging. Te laat binnen in het toetslokaal, mopperende docent, Nils flapte het er zo uit. "Sorry, hoor." Het was niet eens een echte poging, het was meer een soort reflex. Uit beleefdheid? Uit goede wil? Was het een excuus aan de docent of aan de wachtende medeleerlingen? Aan zijn blik te zien was het gericht aan de vloer. Zou de vloer het "sorry" als welgemeend hebben aangenomen?

Gina Lootsma gaf haar visie dan maar eens: "Daar meen je niks van." Nils mag dan wel "lousy" zijn in het sorry zeggen, eerlijk was hij wel. Hij gaf haar onmiddellijk gelijk. En daar werden we dan weer vrolijk van.

27-10-2008 (GL) Toetsweek. Toets. Week. Test. Opgave. Proefwerk. Repetitie. Was het voor klas vijf en een enkele klas 4 vorige week al zover, nu moesten alle klassen er aan geloven. Nieuw is dat alle leerlingen in de bovenbouw een eigen naamkaartje aantreffen op hun bank. Da's handig voor de controle op absenten: zien we in een oogopslag dat Randy te dicht bij ons bureau zit. Zien we in dezelfde oogopslag welke leerlingen recht hebben op verlenging. Ook in de onderbouw is het een stuk duidelijker wie er niet is en wel had moeten zijn. Een blaadje op het bureau geeft aan hoeveel leerlingen er zouden moeten zijn in een lokaal met aftrek van de dyslectici. Verder lag er een blaadje dat ingevuld in de envelop mee moest. Hopelijk begrijpt Alfons Baak wat er stond en de volgende keer doen we er een mop bij om het nakijkleed iets te verzachten. Een beetje humor in de toetsweek kunnen we wel gebruiken. Het leven is soms al serieus genoeg.

24-10-2008 (DG) Nou vooruit dan. Zoals bekend hangt er sinds een maandje een digitaal schoolbord in lokaal 15. Het is alleen nog wel een beetje wennen waar al die knoppen voor dienen en hoe je van het ene menu naar het andere kunt komen. Gelukkig is er, als je het even niet meer weet, bijna altijd wel een behulpzame collega in de buurt. Bijna altijd. Zo stonden twee docentes, namelijk

Danielle G., samen voor het bord te kijken hoe het gewenste menu opgestart moest worden. En juist toen ze dachten het voor elkaar te hebben, sprong het scherm op volledig op oranje. Huh! Achter hen klonk een bulderende lach. Want de toch immer zo behulpzame Han Verhoeven had het hele tafereeltje eens staan bekijken. En in plaats van een helpende hand toe te steken, had hij er middels de afstandsbediening voor gezorgd dat op de snoetjes van de dames de meest verbaasde blik van de dag te voorschijn kwam. Van je collega's moet je het hebben. Maar wraak is zoet.....

23-10-2008 (DG) Sem wilde dolgraag gisteren met een gemillimeterd kapsel op de foto. Dat liet hij zich dinsdag al ontvallen, toen hij tot zijn grote schrik ontdekte dat de schoolfotograaf woensdag langs zou komen om wat nieuwe kiekjes te maken. Tot zijn grote schrik, omdat hij thuis niet over een tondeuse beschikte. Op de vraag of er misschien een oproepje gedaan moest worden, was zijn antwoord dan ook volmondig ja. Na enig speurwerk of dat in dat cluster wel zin zou hebben, werd achter in het lokaal Bram ontwaard. Bram's hoofd was voorzien van de door Sem zo begeerde coupe. En nog mooier, Bram was ook in het bezit van een tondeuse. Maar ja, als je dan heel veel kilometers van elkaar woont, schiet je daar niets mee op. Ook daar was een oplossing voor. Om 8.30 uur op de foto-dag zouden de heren elkaar ontmoeten en zou Bram ervoor zorgen dat Sem een coupe-Bram zou krijgen. Laat nu net op deze ochtend Bram zijn wekker niet op tijd horen, waardoor hij te laat op school kwam om de speciaal voor de gelegenheid volledig opgeladde tondeuse in werking te stellen. Jammer jammer jammer. Volgend jaar beter en met de zich aandienende koude zijn die paar extra millimeters misschien toch zo gek nog niet.

22-10-2008 (MT) We hebben onderhand alles wel een keer gehoord als smoesje voor het telaatkomen, maar deze was toch nieuw. "Ja sorry, ik ben te laat, maar daar kon ik niets aan doen. M'n trapper viel ineens van m'n fiets." Will Vermeulen had er wel begrip voor: "Ach ja, zo rij ik wel eens met de auto uit Kekerdome en zit ik halverwege naar Leuth ineens met een los stuur in m'n handen."

21-10-2008 (DG) Rondom de school is het terrein bedekt met een dik pak blaadjes. In de school waren vandaag veel bureau's ook bedekt met een dik pak blaadjes. Niet die prachtig gekleurde exemplaren die tijdens deze tijd van het jaar van de bomen vallen, maar andere blaadjes. Vooral kleine witte blaadjes. Kleine witte blaadjes met daarop de mededeling dat Leonie, Lilian, Gerwin, Martijn, Maaïke, Sarah, Juleo, Roy, Robin, Driek en nog vele anderen, buiten hun schuld, te laat waren. Allemaal wegens hetzelfde euvel: het openbaar vervoer. Want niet alleen was het vanochtend enorm snertweer, waardoor half Nederland de fiets in het schuurtje liet staan om vervolgens in de auto te stappen, waardoor de wegen overvol raakten. Nee, de gemeenten Beek-Ubbergen en Nijmegen zijn ook nog eens een keer druk bezig de belangrijkste wegen naar onze school drastisch op te pimpen ten koste van een vlotte doorstroom. En als dan als klap op de vuurpijl op het station een buschauffeur besluit om creatief te parkeren, dan blijft er niets anders over dan hard de school binnen te rennen, een briefje te halen daarmee het bladerdek binnenshuis nog meer te laten groeien. Maar we blijven er vrolijk onder. Herfst, herfst wat heb je te koop. Honderdduizend te-laet-briefjes op een hoop.....

20-10-2008 (DG) Voor de tweede keer dit schooljaar beleefden we de eerste dag na de vakantie. En ook al betrof het deze keer een vakantie van slechts een week, wennen was het zeker weer. Gina Lootsma maakte haar come back. Om even te wennen liep ze een dagje mee met haar vervanger Robbert Gommans. En hoewel de leerlingen zeer blij waren hun juf weer te zien, moesten ze toch ook laten merken dat het vertrek van de meester hen ook niet koud liet. Geïnspireerd door alle stakingsperikelen om hen heen, besloten ze dan ook een heuse handtekeningen-actie op touw te zetten om Robbert op wat voor een manier dan ook binnen de school te kunnen houden. Het resultaat was een veelvuldig getekende petitie. Ondanks alle inspanningen verliet hun English teacher aan het einde van de dag de school. Maar wel met een glimlach op zijn gezicht. Want na een kleine twee maanden zo'n afscheid krijgen, dat gebeurt je natuurlijk niet iedere dag. Good luck mister Gommans!

10-10-2008 (TdB, klas 5) Vandaag werd bij Maatschappijwetenschappen getest met een nieuwe lesvorm, namelijk het spel 'Verboden woord', iedereen kent het wel, het spelletje van Party en Co., waarbij je omschrijvingen van bepaalde woorden/begrippen moet doen zonder enkele 'verboden woorden' bij de uitleg te gebruiken. "Elk tweetal maakt een beschrijving van een begrip, daarna mogen de klasgenoten raden welk begrip het is en als het goed is, verdient je 1 punt. Het tweetal met de meeste punten, wint!" zo luidde de uitleg van Charel van Deursen. Dat laatste woord, 'wint',

bracht een enorm fanatisme (zelfs bij de leerlingen die niet zoveel in het spelletje zagen) met zich mee.

Nadat alle beschrijvingen en begrippen waren opgeschreven, was het tijd voor de grote finale: De Uitslag. Gelukkig zitten er bij dit soort programma's géén reclames tussen, want zenuwslopend was het! Bij elk woord dat een tweetal goed had geraden, kon je verschillende kreten als : 'Yes!', 'Come on!' of de klassieke 'AAAAH' uit alle hoeken en gaten van de klas horen komen. Er was weer een punt bij het totaal opgeteld. Als het antwoord voor een tweetal dan 'ns niet goed was, hoorde je ook zeer negatieve geluiden door de klas. 'Quirijn, het is ook allemaal jouw schuld!', was getekend, David Berends (anonimiteit is tegenwoordig niet meer toegestaan, zelfs niet meer op lokaal nul).

Na alles bij elkaar te hebben opgeteld, was er een tweetal dat 15 punten had gescoord, en dus zichzelf 'winnaar' mocht noemen. En bij een winnaar, hoort een prijs. En een prijs, die was er hoor: 'een heerlijk, super lekker Elstar appeltje', aldus Charel van Deursen. Informatief en gezond is ie, en dat noemt zichzelf een slechte leraar???

09-10-2008 (MT) De voorlichting over het schoolexamen ontlokte Sem een reactie, die aangaf dat hij goed begrepen had wat de gevolgen waren van het nodeloos telaar komen op een examen: "Dan heb je 't voor jezelf dus *goed vern**kt*." Mmm. Goed begrepen, maar nogal slordig verwoord en we voelden ons geroepen om hem daar eventjes op te wijzen. Sem begreep onmiddellijk dat zijn woordkeus minder gepast was, maar kwam met een aardige verklaring: "Ja, sorry meneer, maar dat komt, ik heb last van mijn hormonen. Dat heeft u natuurlijk allemaal al achter u, mag ik hopen." De boef. Op weg naar huis hebben we bij de Voordeelapotheek nog gauw een paar potjes corticosteroiden, morfine, aldestoron, insuline, anabole steroiden, oestrogeen (... ach, *what the heck*), viagra (... geen hormoonpreparaat? dat weten we dan toch gewoon even niet...) en groeihormonen ingeslagen. Zullen we die hormoonspiegel eens een knal geven, want zoiets laten we ons geen twee keer zeggen. *Vet n**i!* Ha, mooi, 't begint al te werken.

08-10-2008 (MT) Ah, die hadden we even mooi te pakken. Koen, Ellen, Gaby en Andrea hadden wel een érg grote omweg genomen om via hun kluisjes naar de gymzaal te lopen. We maakten ons op om ze pedagogisch toe te spreken, maar onze vrolijke reprimande liep vast in een onbedaarlijke giechelbui van Ellen. Nou ja, giechelen, het had meer iets van een bevallende mantelbaviaan, maar even goed kwam daar niets meer binnen. Gaby had een goede smoes: "Ik ben nog zó kort op school, ik loop gewoon achter de anderen aan." Vooruit, onze school zit plattegrondtechnisch natuurlijk ook wel érg ingewikkeld in elkaar, maar Koen dan? Die kende de weg toch? "Nou, dat zit zo, we wilden ú zo graag nog even zien." Eh... Juist. Enneh... Andrea? Andrea had geen enkel verweer, maar hoefde natuurlijk alleen maar even te glimlachen, wat moet je dan nog zeggen? Ellen had, rollend over grond van de hal, inmiddels het geluidsprofiel van een roedel bronstige elanden bereikt, dus hebben we de stiekeme omloperds maar snel naar buiten gebonjourd. Nee, daar waren we even goed kansloos.

07-10-2008 (MT) We hadden keelpijn. Toen we dat aan onze invoelende secretaresse Trix Kranenburg toevertrouwden, kregen we direct een keelpastille aangeboden. Die hadden we achteraf gezien beter niet kunnen weigeren, want dat kwam ons te staan op: "O, je blijft dus liever de hele dag zeuren." Tsja. En dan ben je nog maar een eenvoudige *collega*. Stel je voor, hoe dat dan *thuis* moet gaan. Arme man.

06-10-2008 (MT) Vandaag maakten we een werkdag van 14 klokuren. Nee, we gaan niet klagen, want het meeste werk was leuk om te doen. Anders hadden we wel van 9 tot 5 in een - ach, wat zullen we eens noemen - *steengroeve* gewerkt. 't Is alleen dat we voor ongeveer *zeven uur* hebben zitten te vergaderen en dat terwijl we nét in de krant hadden gelezen, dat je al vergaderend eigenlijk maar één uur effectief kunt zijn. Dat is onderzocht. Méér dan één uur is pure tijdsverspilling, zeggen de onderzoekers. Dat klopt. Kijk maar: van de zeven uur vergaderen, zijn we zelf hooguit één uurtje aan het woord geweest. Dat betrof *natuurlijk* allemaal nuttige, onmisbare inbreng. De zes overige uren waren dus anderen aan het woord. Dat moet allemaal inbreng zijn geweest die net zo goed achterwege had kunnen blijven. 't Is tenslotte niet voor niks onderzocht en op het enige nuttige uurtje hadden we zelf al beslag gelegd. Als onze vergaderpartners nou eens hun mond hadden gehouden, dan was onze werkdag gewoon maar acht uur geweest. En dan samen in de file met Fred Flintstone terug naar Wilma. Ze worden bedankt, die

onverbeterlijke kletskouzen. Nu we het daar toch over hebben: Emma, Marjolein, Teun, Nils, Eva en Maud laten zien hoe het wél moet, door elk lesuur maar één uur te vergaderen. En zo zes à zeven vergaderingen per dag. Om te voorkomen dat het uitloopt, laten ze tussendoor een zoemer gaan. *Uiterst* effectief.

03-10-2008 (DG) 08.00 uur vertrek klas 3 naar Lille. 22.30 uur aankomst klas 3 in Ubbergen. En daartussen? Een leuke picknick, wandeling, interviewsessie, metro-avontuur, dierentuinbezoek, busreis, happy meal, beetje regen. De recensies klonken goed. Volgend jaar weer: on y va!

02-10-2008 (DG) Lokaal nul staat regelmatig vol het hartekreten. Gaat het niet over de roosterwijzingen of het vele huiswerk, dan gaat het wel over het aankomende rookverbod. Soms staat er ook wel eens een klein verzoekje op. Zo ook in het berichtje dat werd geplaatst op 1 oktober om 21.48 uur. Het verzoekje was simpel: 'ik wil ook in de faits divers!' Dat zou toch mogelijk moeten zijn. Helaas was deze wanhopige persoon vergeten zijn of haar naam toe te voegen, waardoor het knap lastig is om er zeker van te zijn dat deze faits divers over de juiste persoon zal gaan. Daarom lieve leerlingen van klas 1a, 1b, 1c, 1d, 2a, 2b, 2c, 2d, 3a, 3b, 3c, 3d, 4a, 4b, 4c, 4d, 4e, 5a, 5b, 5c, collega's en andere belangstellenden, deze is voor jullie!

01-10-2008 a. (LJ, klas 4) Vandaag was het wel even schrikken toen we het 6e lesuur bij lokaal 6 aankwamen. De deur stond open en toen we binnen liepen zagen we één grote ravage. Het raam stond open en de posters van de muur en sommigen gescheurd. En toen we even goed naar buiten keken zagen we de agenda van Afra van der Vossen buiten liggen, met de papieren ernaast in de bladeren. Maar ook lag de mobiele telefoon van Afra in de vensterbank! Daar had ze hem toch echt niet laten liggen. Corrie van Dongen kwam ook nog even kijken. Afra van der Vossen was flink geschrokken en ging even wat water halen. Toen ze weer terug was waren we toch maar weer verder met Engels gegaan. Het 7^e lesuur kwam Michael Termeer nog binnen om uit te leggen wat er was voorgevallen, maar dat was in 4D niet nodig, die wist het al wel. Vreemd, want de week ervoor, dezelfde woensdag, hetzelfde 6^e lesuur zaten we ook in lokaal 6, maar toen hadden we geen Engels maar Nederlands. En toen lagen de 2 vlaggen van de muur. Een erg vreemde situatie... En wie de dader is, we weten het nog steeds niet.

b. (MT) Notre Dame is een warme school. Maar kussende docenten voor de klas, dat komt toch niet elke dag voor. Nee, niks wilds hoor, Corrie van Dongen nam wraak voor de lesverstoring van de jarige adjunct door hem vóór de klas te feliciteren. Peter Schuurs deed dat ook (ho, zonder kusje ditmaal) waarna Koos en Guus een ongepolijst lied inzetten. Will Vermeulen stak vast nog verontrust zijn hoofd boven het ruitje uit, want het grommende gezang had eenvoudig verward kunnen worden met een defect aan de c.v.-installatie. Loos alarm. We zitten er tegenwoordig allemaal warmpjes bij. Hoera.

30-09-2008 (DG) Tjongejongejonge... Waarom kunnen neuzen nou nooit eens gewoon dezelfde kant op staan. Dat zou het schoolleven een stuk makkelijker maken. Neem nou Nick. Hij dacht keurig op tijd voor de neus van Trix Kranenburg te staan. Bleek haar klok tien minuten voor te lopen op de zijne. Tja, dat had hij niet voorzien. Of Coen en Emiel. Zij kwamen in aanmerking voor een portie werk buiten de normale lesstof om. De papieren, waarop zij dit werk mochten vervaardigen, lagen keurig na schooltijd op hen te wachten. IJverig besloten zij hun eigen meegebrachte blaadjes in te zetten voor deze klus. Helaas was dat niet de bedoeling en moest de klus (deels) nog een keer geklaard worden. Nee Maarten dan. Die kwam bij het bespreken van een slootje erachter dat hij een cruciaal stukje van een verwijzing naar een goed antwoord was vergeten. Gelukkig had hij een pen bij de hand en dacht het foutje even recht te kunnen zetten. Niet dus. Hoewel de neuzen vandaag dus verkeerd stonden, werd er in al deze gevallen wel over de harten gestreken. Daar waren we het dan wel weer over eens. Tjongejongejonge...

29-09-2008 (DG) Afgelopen vrijdag was het dan eindelijk zo ver. Het ging er al weken over. Wanneer zou het gaan gebeuren? Afgelopen vrijdag dus. Alles was in gereedheid gebracht voor een feestelijke premiere. De rode loper kwam er niet aan te pas, maar er was wel popcorn. Stipt om acht uur zette Ed van Loon alles in werking. De eerste filmavond voor de onderbouw op de Notre Dame was een feit. Maar dat was eigenlijk niet het grootste spektakel van de avond. Daarvoor moest je in lokaal 15 zijn. Want de bezoekers daar waren er getuige van: het allereerste publieke optreden van het nieuwe digitale schoolbord. Yes, eindelijk! En vanochtend? Vanochtend was het weer als vanouds krijt op een groene ondergrond. Was er dan niets overgebleven van de wonderbaarlijke gebeurtenis van de vrijdag daarvoor? Jawel hoor, een tot de rand toe met popcorn

gevulde papier- en prullenbak....

26-09-2008 (MT) Wij doceren de kennis van gisteren. Heb je de klas nét verteld dat de aardkorst 4 miljard jaar oud is, sla je een dag later de krant open om te lezen dat we nog ergens een momentje moeten vinden om een slordige 300 miljoen verjaardagen *extra* te vieren. Niet een béetje ernaast, zou je zeggen, maar op 4 miljard valt het nog mee. Hoe gaat 't echter straks worden als die *coole* machine van het CERN in Zwitserland een beetje op stoom raakt bij -270°C ? Wie weet komen ze er binnenkort achter dat het Higgs-deeltje toch niet bestaat, maar God daarentegen weer wel, dat tijd een omkeerbaar proces is en ruimte een illusie en dat de vergeten *dietcoke* van de onderhoudstechnicus bij -270°C in goud blijkt te zijn veranderd. Maar goed dat docenten hun vak een beetje bijhouden. Van de andere kant... we hebben ook begrepen dat er een kans is van 0,01 procent dat we al die nieuwe wetenschap niet meer door hoeven te geven aan de volgende generatie, omdat de wereld weer eens zou vergaan bij het daadwerkelijk in gebruik nemen van de deeltjesversneller. Vooruit, misschien zou 't met 4,28 miljard jaren ook wel eens tijd worden. Ho, er is vast een wetenschapper die zich op dit moment bukt om een steen op te rapen: laten we het alvast op 5 miljard zetten, dan kunnen we een tijdje vooruit en doceren we de kennis van morgen. Eh... voor als we nog even moeten.

25-09-2008 (MT) Laatst kwamen we een Rus tegen, die zei: "*Терпение и труд всё перетрут!*" Nu hebben we geen enkel idee wat dat betekent, maar precies dát denken we zelf ook wel eens als we de troep bij het rokershok zien. Dat rokers minder lekker ruiken, dat is bekend, maar dat er een luchtje aan ze zit... Dat lijkt wel het geval te zijn, nu al een aantal vriendelijke verzoeken om de boel netjes te houden in de frisse wind is geslagen. We kwamen ook nog een Spanjaard tegen, die "*favores harás, y te arrepentirás*" riep, doelend op het rokershok. Nee, wat het betekent weten we weer niet en Spanjaarden moet je nooit helemaal serieus nemen, maar ditmaal had ie gelijk. De Chinees die we tegenkwamen hield - met een sigaret bungelend in de mondhoek - overigens wijselijk zijn mond en dat is maar goed ook, want dat lettertype hebben we niet op onze computer. Nog 96 dagen.

24-09-2008 (MT) Niet alles gaat op een schooldag volgens de gedragsafspraken die we hanteren. Voor sommige dingen hebben we begrip. Iedereen laat wel eens een steekje vallen. Oeps. Voor andere dingen hebben we minder begrip. Dat heeft te maken met de moedwilligheid waarmee onbehoorlijk gedrag plaatsvindt. Grof taalgebruik. Lomp optreden. Fysieke intimidatie. Dat soort dingen. Niet prettig en daar zeggen we dan ook wat van. Het is niet alleen onprettig voor de omgeving maar ook schadelijk voor het imago en het zelfbeeld van degene die het gedrag vertoont. Niet goed, maar degene die dat gedrag vertoont is er nog altijd op aan te spreken en kan er van leren. Er is ook gedrag waar we geen enkel begrip voor hebben. Stiekem gedrag, gericht op het bewust benadelen van anderen of het vernielen van spullen. Meestal anoniem gedrag, we kunnen er niemand persoonlijk op aanspreken. Daarin heb je ook weer gradaties van irritant tot crimineel. Dat laatste is gelukkig zeer zeldzaam, maar vandaag hadden we een gevalletje irritant. Een of andere anonieme onverlaat vond het nodig om ventielen uit fietsen te draaien. Nou joh, wat vonden de leerlingen die daarmee geconfronteerd werden dát leuk. Kijk, wat zouden we de vent die dat gedaan heeft eens graag... want 100 tegen 1 dat het een jongen is... wat zouden we die kerel eens graag... even kijken of de auto goed geparkeerd staat*... wat zouden we die klo... oeps, nu even niet meegaan in die emotie... wat zouden we *die* leerling graag even spreken.

*zie FD 22-09-2008

23-09-2008 (TdB, klas 5) Een korte samenvatting van een lange dag:

Pizza, Frietjes, Pizza Frietjes! Kennen jullie die uitdrukking? Heel goed! Skiën! Dé sport waarbij je aan eten mag denken tijdens het harde werken! Heerlijk, zou je in eerste instantie zeggen, maar van onze instructeur mocht dat niet. Wij moesten denken aan een '*flug*', dat meer doet denken aan een Duits oorlogsvliegtuig.

De lastige ski-bewegingen, die voor veel leerlingen van HAVO 5 niet altijd even makkelijk waren, deed veel stof opwaaien bij de medewerkers van de "Wijchense Berg": 2 keer werd er gevraagd welk niveau middelbare school wij deden, en bij beide keren werd er verbaasd gereageerd toen we antwoordden met: HAVO, meneer.

Wat er verder nog gebeurde? Robbert klikte ongeveer 20 keer uit zijn ski's, Marjolein mocht niet met de lift, terwijl ze al zó vaak had geskied, Kevin was de prof en Lisanne ging bij het oefenheuveltje dwars door alle ski's heen en viel akelig hard op de grond (gelukkig kon ze nog lachen).

Top, die uitjes Lichamelijke Opvoeding!

22-09-2008 (MT) Veel liever waren we met de fiets gegaan, maar we hadden Martijn een lift beloofd. We moesten dus per leenauto. Het antieke vehikel van (de zoon van) Marij van Deutekom waarop we de hand hadden weten te leggen, rammelde ons met horten en stoten de berg op. Naar de kerk. 40 Jaar geleden kwam nog elke puber er wekelijks, maar tegenwoordig moeten we er een mini-excursie naar organiseren. In een zijstraat was gelukkig nog plek bij "*verboden te parkeren*" en dat stelde ons in staat om precies op tijd aan onze rondleiding te beginnen. We pakten buiten een stukje stadsontwikkeling mee en zochten binnen in de kerk met de leerlingen naar sporen die terugliepen naar de middeleeuwen, het thema waar we bij kunst algemeen in klas 5 onze tanden in gezet hebben. En hoe ging die rondleiding? Mwa. Niet dat het helemaal rampzalig was, maar echt lekker liep ons verhaal nog niet. We merken dat ook met lessen die we voor het eerst geven: zo'n eerste keer zoeken we nog een weg in de vorm en de stof, die we vaak pas vinden als we het een tweede keer doen. Terwijl we ons probeerden te focussen op onderwerp en toelichting, werden we ook nog eens afgeleid door de lolbroeken Teun en Nils - als koppel een jonge variant van het bejaardenbalkonnetje van de Muppet Show - en het gekwek van een paar dames dat in de ochtend alle concentratie al bleek te hebben verbruikt bij het opmaken van de ogen. Leuke grappen en mooie ogen, daar niet van, maar niet goed voor de zinsbouw. "De volgende keer pakken we dat anders aan," dachten we, toen we onze roestige bolide weer opzochten. Al was het alleen maar een andere parkeerplek: €50,00 boete. God straft onmiddellijk.

19-09-2008 (MT) Rick was niet gelukkig. Normaal heeft ie zijn zaakjes goed voor elkaar, maar nu was ie voor één keer zijn spulletjes vergeten. En laat dat net voor de LOB-les van Alfons Baak zijn, die van tevoren nadrukkelijk en meerdere keren had laten weten, dat hij dan de leerling de toegang tot de les zou weigeren. "*Sorry, vergeten*" is dan niet écht een sterk verhaal. Hij probeerde nog wat te regelen, door vóór de les contact op te nemen, maar ja, met maar vier lessen LOB tot zijn beschikking heeft Alfons Baak niet veel ruimte om een precedent te scheppen. Dan maar op jacht naar een collega-derdeklasser die hem met het lenen van een boekje uit de brand zou kunnen helpen. Helaas, niet te vinden. Alsof hij op een fiets zonder remmen op een rood stoplicht afkoerste. Hulpeloos. En inderdaad, als aangekondigd, stond daar oom agent met z'n bonnenboekje: "*Even afstappen, jongeman. Veel roder dan dit hebben wij bij een stoplicht niet, hoor!*" Tsja. Een gevalletje *vet k*, zo zagen we aan Rick af.

18-09-2008 (MT) We citeren de Faits Divers van 13 februari van dit jaar. Het ging over het rapport Dijsselbloem ("de overheid heeft haar kerntaak, het garanderen van deugdelijk onderwijs, ernstig verwaarloosd") en we waren wat brommerig naar Den Haag: (...) "*Een steun in de rug,*" roept de minister. *Dat stemt somber. Dat riekt naar het gladstrijken van plooiën en doorgaan op de ingeslagen weg. Of zou hij dit bedoelen: "Een steun in de rug. Ik ga me nu in het kabinet hard maken voor het losmaken van een flink geldbedrag, bedoeld om het onderwijs weer armslag te geven. Niet met allerlei wantrouwende voorwaarden en regeltjes erbij, maar gewoon door het verhogen van de basisbekostiging. Hier school, heb je een lekkere zak met geld: doe er iets moois mee en leg ons achteraf maar uit hoe je er mee omgesprongen bent."* (...) En wie schetst onze verbazing: laat *dat* nu ook écht gaan gebeuren. Notre Dame kan een zak geld van ongeveer 100.000 euro tegemoet zien, waarmee we in overleg met elkaar - personeel - ouders en leerlingen - mogen doen wat we maar willen. Voor 'n keer geen hoogdravende taakstellingen of administratieve rompslomp. Is dat even een trendbreuk! 't Is weliswaar niet een verhoogde basisbekostiging, maar omdat we de uitgaven voor onderwijs naast alle andere overheidsuitgaven in de krant hebben zien staan, vinden we het wel gepast om die wens een paar weken in te slikken tot die krant met het oudpapier mee is. Vandaar: *chapeau*, minister! Het voorstel komt in feite van zijn staatssecretaris Van Bijsterveldt, maar die had met prinsjesdag óók een hoedje op. Dat was... Nee, laten we daar nu even niet over beginnen. Shampoo, staatssecretaresse!

17-09-2008 (MT) Walter leerde een harde les: als je gaat zitten, vertrouw er dan niet blindelings op dat er een stoel staat. De stoel stond namelijk ergens anders, dan waar hij hem verwachtte. Au. Dat doet ons, overigens helemaal los van de persoon van Walter, denken aan al de leerlingen die ons, aangesproken op hun studiehouding of gedrag, wel eens hebben toegeroepen: "Let op, later ga ik *vet* geld verdienen en kom ik op Notre Dame langsgetoeterd met mijn Ferrari." Die zien hun gouden stoeltje in het bedrijfsleven namelijk vaak al klaar staan. Want in die sector kunnen ze natuurlijk niet wachten om de nieuwe collega met de inhalige inslag, de tekortschietende werkhouding en/of de beperkte sociale vaardigheden binnen te halen. "Hé hallo! Ga zitten man!"

16-09-2008 (MT) Computervredebreuk! Zo schijnt dat echt te heten. We hadden het pas nog gelezen in de krant - een journalist was gaan illegaal gaan neuzen in de computer van Jaakke, de voorzitter van Ajax - en laat het *ons* nu meteen ook overkomen. Een heuse crimineel heeft ingebroken op ons netwerk en maakte kosteloos gebruik van onze telefoon. De boef. En waar bel je dan naartoe, als je inbreekt in een telefoon? Naar Cuba. Ah! Daar hebben we onze eerste aanwijzing. De link met de gemeente Nijmegen - Havana aan de Waal - dringt zich op. Een illegale bezuinigingsoperatie van een lid van het college van B&W? Er werd vaak en langdurig gebeld. Tweede aanwijzing. De beller was dus van het vrouwelijke geslacht. Er werd ook even gebeld met Jamaica. Mmm... We houden het op een scharrel in Cuba en even bellen met thuis dat het wat later wordt. Tenslotte weten we dat de hacker goed thuis is in beveiligingsprotocollen en andere computerflauwekul. Daar kunnen we ons, door de bank genomen, weer wat moeilijker een vrouw bij voorstellen. Toch een man? Maar goed, even optellen. We hebben de politie op zoek gestuurd naar een linkse Nijmeegse travestiet met wisselende seksuele contacten. We willen niemand beschuldigen, maar zelf houden we het even op Tom de Graaf.

15-09-2008 (MT) Vandaag was het *beamerroulatieschema* maar weer nét toereikend. Waar je een paar jaar geleden moeiteloos beslag kon leggen op de beamer (de helft van de collega's sprak toen nog van een *projector*), moeten we de laatste tijd zo attent zijn om hem tijdig te reserveren, anders is er een collega mee vantussen. De beeldcultuur stroomt meer en meer de school in: gegoogelde plaatjes, YouTube, PowerPoint, bijna geen docent meer die er geen raad mee weet. De lesstof wordt visueel ondersteund dan wel *opgeleukt*, een bijzonder lelijk woord, maar erg passend bij dit tijdperk - misschien is het beter te spreken van een *kijkperk*. Er zijn al twee digitale schoolborden in bedrijf en we verwachten niet anders of in de nieuwe school zal elk lokaal er standaard mee worden uitgerust. Met nog een klein *whiteboardje* om het huiswerk op te schrijven. Zie de nieuwe Martinusschool in Millingen, die heeft dat allemaal al. Laten we nog maar even genieten van onze *analoge* borden en de krijtjes, want daarover vertellen we straks aan onze kinderen en kleinkinderen: "Vroeger, jongens, vroeger gebruikte we op school krijtjes. Stof man! Stof, niet te filmen!" Lesstof uiteraard.

12-09-2008 (NvdH, klas 5) Toen we afgelopen dinsdag in auto's en op fietsen aankwamen, zagen we de "nieuwe" sportlerares al op wacht staan. Men voelde nattigheid. Maud en Mance hadden weinig rekening gehouden met het sportieve uitje. Naief als ze waren, stapten ze in mannequinpakjes uit de limousine. Ok, in dagelijkse, overigens mooie, kleding, stapten ze uit de in zeer goede staat zijnde Fiat Panda. Met zijn allen namen we plaats in een zo op het oog geïmproviseerde trein: een tractor met daarachter wat bakken op wielen. Daar gingen we op weg naar het startpunt. Jasper vond dat hij beter op de tractor plaats kon nemen en Randy schreeuwde suggestief "We zijn er!", wanneer het "treintje" langs een café tufte. Teleurgestelde zuchten in harmonie, toen het "treintje" gewoon zijn weg vervolgde. Na aankomst schreeuwde Kevin vol testosteron: "Iedereen gaat om! HAHAHA (het welbekende lachje). " Dat beloofde wat. De kano's met peddels lagen klaar. Na wat uitleg ("Vaar óm de zwanen heen!) gingen steeds twee vijfdeklassers per bewerkte boomstronk het water op. Randy en Jasper namen het voortouw en waren na zo'n vijf minuten weg. Pas aan het einde van de rivier de Niers, een van de snelst stromende van Nederland, werden ze pas weer door iemand gezien. Opgelucht kwamen de meeste na een dik uur zweten, discussieren en ook veel lachen richting het eindpunt. Ze waren (nog) niet omgeslagen door wie of wat dan ook. Helaas stond David bij de laatste vijftig meter op wacht. Deze te laat komer liet genadeloos de meeste kano's omslaan. Moe en nat "droop" iedereen af. Het was tijd om naar huis te gaan. Ondanks bloed, zweet en tranen kon iedereen terugkijken op een "spetterende" middag!

11-09-2008 (DG) Wat was het warm vandaag. Eigenlijk te warm voor een doordeweekse schooldag. Het voelde een beetje aan alsof de zomervakantie weer bijna voor de deur staat. Het koste menig persoon dan ook bloed, zweet en tranen om de dag door te komen. Letterlijk. Lars had een pleister nodig, had zich in de vingers gesneden. Tranen werden gedroogd, want hoofdpijn en verloren kluisleutels, daar word je nu eenmaal niet vrolijk van. En zweet, tja, dat hoeft niet nader toegelicht te worden. Morgen wordt het koeler. Jippie!

10-09-2008 (MT) Ouderavond klas 1. Met natuurlijk het "*Kekerdomlied*", de onvervalste *tearjerker* over de lotgevallen op de eerste schooldag van een "brugklasser" uit Kekerdom - en dat terwijl we niet eens een brugklas hebben, maar dat terzijde. We hebben al vaak mogen horen dat ouders die culturele bijdrage aan de ouderavond zeer op prijs stellen. Door de docenten wordt er dan ook een

aantal middagpauzes in gestoken om alle kelen op temperatuur te krijgen. Jos Lucassen begeleidt het koortje op gitaar. In plaats dat hij de weifelende zangers - een deuntje zingen blijkt toch wat lastiger dan het uitleggen van de fotosynthese - een beetje helpt, door met een paar duidelijke akkoorden de maat te slaan, maakt hij het ze doorgaans met allerlei versieringen en loopjes op de gitaar zo moeilijk mogelijk. Zo wordt de bezongen onzekerheid van de "brugklasser" nog een extra accent gegeven, doordat het koor de strijd met haar vaardige gitarist regelmatig verliest. "Niet te virtuoos, Jos!" wordt er dan geroepen, waarop Jos grinnkend terugslaat met een ritmische afwijking of een verlengd tussenspel. Het moet tenslotte wel leuk blijven. Die "brugklasser" moet zó onzeker klinken, dat men zich gaat afvragen of ie zich niet in de school heeft vergist. Ah, dat zal het zijn, er ontbreekt vast nog een coupletje: hij had zich eigenlijk ingeschreven op het Canisius. Dus tóch een brugklasser, elementary, my dear Watson!

09-09-2008 (MT) Rustige dag, mooi weer. We waren even helemaal in balans. Ohm.

08-09-2008 (MT) De SLO stuurde ons een boekenbon van €25,- als dank voor onze medewerking aan een enquête. De begeleidende brief was persoonlijk aan ons gericht en de strooppot werd niet gespaard: "*U hebt een waardevolle bijdrage geleverd door zelf een vragenlijst in te vullen en ervoor te zorgen dat de sectievoorzitters van tien vakken op uw school de vragenlijst invulden.*" Waarschijnlijk was de respons van andere scholen niet denderend (of zou het Lenicollege in Oude Pekela met twee ingeleverde enquêteformulieren ook een boekenbon hebben gehad?) en hebben we ons wat dat betreft bij de onderzoekers van het SLO in positieve zin onderscheiden. Maar wat met dit cadeautje aan te vangen? Gewoon voor onszelf iets leuks van kopen, dat lijkt ethisch niet helemaal in de haak. De geleverde diensten voor de interne afwerking van de enquête werden in dienstverband uitgevoerd - *just doing our job, ma'm* - en ook de onverwachte beloningen van die arbeid zouden daarom aan de school toe moeten vallen. Maar het kopen van een bieboek dat anoniem op de plank verdwijnt, verhoudt zich weer slecht met een persoonlijke attentie. De bon delen met de tien betrokken collega's? Al eens een boek gekocht samen met tien collega's? Ach, om met Theo Maassen te spreken, als iedereen even z'n kop houdt, kopen we er gewoon een boek voor dat we zelf leuk vinden. 's Kijken wat er in de winkel ligt: "Het mooie mamamanifest"... "Je mag me altijd bellen"... "Eten, bidden, beminnen"... Hmm. Zouden er nog boeken voor mannen geschreven worden? We kijken nog even verder.

05-09-2008 (MT) We gaven onze eerste schriftelijke lesoverhoring van het schooljaar. Lies en Maaike doken nog snel even in de stencils, ~~omdat ze niet geleerd hadden~~ om met het doorkijken van de stof hun ijverige studie optimaal te laten renderen. Ach ja. We hebben eigenlijk een hekel aan het geven van slo-tjes. Niet zozeer vanwege het werk: een slo-tje in elkaar zetten is het probleem niet. Vragen bedenken, plaatjes zoeken, lay out maken (in dit computertijdperk is iedereen een volleerd grafisch vormgever), kortom lekker *creatief met kurk*. Het ligt ook niet aan het nakijkwerk dat het oplevert. Niet het leukste om te doen, maar het hoort er bij. Nee, het is, dat met een slo-tje je lessen voor de spiegel staan: wat is er blijven hangen, hebben we de stof weten over te dragen? En eh... bij sommige leerlingen zouden we dat spiegelbeeld liever niet willen zien. Intellectuele anorexia. Mogelijk onze schuld. En daarbij is het ook nog eens zo, dat we ons tijdens zo'n slo-tje simpelweg stierlijk vervelen. Vandaar dat we na een paar minuten maar riepen dat het beantwoorden van vier van de zes vragen wel voldoende was. "Kies zelf maar uit welke." Daarmee wordt het spiegelbeeld wellicht een beetje *gephotoshopt*, maar vooruit. Obesitas zal het niet snel worden en we konden tenminste weer lekker les gaan geven. Zalig zijn de onwetenden.

04-09-2008 (DG) We zouden haast vergeten dat het nieuwe schooljaar nog maar nauwelijks twee weken oud is. Men zou dus verwachten dat iedereen nog fris en uitgerust door de school huppelt. Schijn bedriegt. De eerste tekenen van vermoeidheid dienen zich al aan. Juleo, net nieuw op de Notre Dame, vond het allemaal toch wel een beetje vermoeiend. Vroeg opstaan, een eind reizen, lange dag, weer een eind reizen, huiswerk maken en dan weer klaarmaken voor een nieuwe dag. Wel even wennen allemaal. Lisa en Renee vonden het ook vermoeiend. Eerst een ouderavond op woensdag en dan de volgende dag ook nog een aflevering van de MTV-serie True life moeten kijken bij aardrijkskunde (geheel verantwoord!). Ook een niet nader te omschrijven vijfde klas-cluster kon het niet laten om af en toe een vermoei(en)de zucht te slaken tijdens een niet nader te noemen les. Alsof we niet weg zijn geweest. Lang leve de vakantie en we gaan ons opmaken voor de volgende.

03-09-2008 (MT) Post, altijd leuk. Neem het poststuk van *SDU Uitgevers*, dat vanochtend in ons

postvakje zat. Een grote vensterenvelop, met daarin in een ferme pakbon. Veel stond daar niet op: Rugetiketten Regelingen Onderwijs, aantal 1, prijs ex. BTW 0,00 en natuurlijk adres- en afzendergegevens. Op de achterzijde van de pakbon troffen we een indrukwekkend aantal kleine lettertjes aan, waarin elke verantwoordelijkheid voor welke eventualiteit dan ook werd afgewezen. Je zou maar eens ergens op worden aangesproken in Nederland anno domini 2008. Voor de zekerheid stond er ook nog een bepaling over *partiële nietigheid* in: "Indien een bepaling uit de overeenkomst en/of de algemene voorwaarden nietig blijkt te zijn, tast dit niet de geldigheid van de gehele overeenkomst aan". Juridisch komt dat in de buurt van: "Als wij iets fout doen is het jullie schuld". En wat zat er nu als zending bij al deze gewichtige zorgvuldigheid? Nou, dat was even zoeken, want de envelop leek verder leeg. Maar na zorgvuldige inspectie van de zending, hadden we het gevonden. Het bleek te gaan om een etiketje van 4 bij 4 centimeter met daarop de vermelding "2008-2009". Om op de rug van een eerder toegezonden verzamelmap te plakken... bij welke zending datzelfde etiketje overigens al ingesloten zat. Over partiële nietigheid gesproken.

02-09-2008 (DG) Aan het einde van het schooljaar hadden we te kampen met een defecte printer. Niet zo maar een printer, maar de printer voor de shit-ik-ben-te-laat-zonder-geldige-reden-en-nu-moet-ik-een-briefje-halen-want-anders-mag-ik-de-les-niet-in-printer. Horendol werd Trix Kranenburg van al die briefjes die toen handmatig verstrekt en verwerkt moesten worden. Gelukkig doet deze printer, na een wankele start weliswaar, ondertussen weer wat er van verwacht wordt. Tot onze grote vreugde hebben nog maar weinig leerlingen tot op heden gebruik hoeven maken van het apparaatje. Van die weinige leerlingen zijn er helaas wel weer een aantal, drie welteverstaan, die toch al weer een klein metertje papier hebben uitgedraaid. De school was bevolkt met 565 goede voornemens, het zijn er ondertussen nog maar 562.....

01-09-2008 (MT) Het jaar is pas begonnen en de school is weer bevolkt met 565 goede voornemens. Midden op de Pacifische Oceaan sloeg een tijdje geleden een container overboord, waarbij de inhoud aan de golven werd prijsgegeven: duizenden gele plastic badeendjes. De voornemens zoeken hun weg in de eerste lessen, het eerste huiswerk, de eerste opdrachten. Doordat de eendjes terecht kwamen op een complex schakelpunt van zeestromingen, gingen de badeendjes alle kanten op. Al pakt het bij de één wat anders uit dan bij de ander, houden de meeste voornemens doorgaans redelijk stand in het spanningsveld tussen droom en daad, dat is natuurlijk een prettig vooruitzicht. De badeendjes spoelden logischerwijze aan op de kusten rond de Pacifische Oceaan op tropische eilandjes, bij Los Angeles, Ceylon: de ene kust nog mooier dan de andere. Helaas zien we ook een paar goede voornemens botsten op hormonen, slappe karakters en andere ongemakkelijkheden. Sommige eendjes gingen richting de Beringstraat, richting het ijs van de noordpool. Het laat maar weer eens zien, dat het erg makkelijk is om een voornemen uit te spreken en soms erg moeilijk om zich er aan te houden. Zo liep een aantal eendjes vast in het pakij. We troosten ons met de gedachte dat iedereen in het leven uiteindelijk datgene bereikt wat bij hem of haar past, ook al moet daarbij het verwachtingspatroon wel eens flink worden bijgesteld. Gek genoeg wisten de eendjes uiteindelijk door dat kruiend ijs te komen... om hun weg te vervolgen op de *Atlantische* Oceaan. Niet iedereen hoeft ten slotte naar het hoger onderwijs. Zo kwam het, dat er ook badeendjes terecht kwamen op de kust bij Scheveningen. Een goede opleiding helpt natuurlijk wel, maar levensgeluk is niet gebonden aan een diploma. 't Is geen tropisch paradijs, maar je kunt er ook in de zon liggen. Naar 't schijnt. Als ie schijnt.

29-08-2008 (MT) De waarheid bestaat niet.^{*)} We moeten het doen met de individuele of gedeelde interpretaties van hetgeen via onze zintuigen binnenkomt. Zo kan het gebeuren dat exact dezelfde gebeurtenissen of fenomenen door de één volkomen anders worden geduid dan door de ander. Vandaag hadden we daar weer een mooi voorbeeld van, in een verschil van mening tussen ouders van een oudleerling en een vervolgopleiding. De verhalen van beide partijen kwamen overeen in ruimte, tijd en handeling, maar de betekenissen die er aan werden toegekend liepen mijlenver uiteen. Over en weer werd met het vingertje gewezen en had er alle schijn van dat de ijsschotsen uit elkaar dreven. Omdat we weten dat de waarheid niet bestaat, hebben we ook geen moeite gedaan om haar te achterhalen. We probeerden het maar eens met: "Tsja, heel vervelend allemaal. Maar hoe kunnen we het oplossen?" Dat bleek verrassend genoeg best eenvoudig te zijn. Wie heeft de waarheid nodig? Lang leve de fantasie.

^{*)}De leugen bestaat overigens wel. Deze luidt: "Studeren? Ik heb niets te doen."

28-08-2008 (MT) Nee, Eva ontging even het verband tussen het middeleeuwse christendom en haar naam. En even later kreeg ze ook nog eens - zelf van geen kwaad bewust - de schuld van de

erfzonde in de schoenen geschoven. Soms kun je echt beter Shirley of Manuela heten.

27-08-2008 (MT) Rond het onderwijs in Nederland hangen heel wat instituten die voor de minister allerlei taken verrichten. Zo maakt het *CITO* de eindexamens, houdt het *CFI* toezicht op de financiën en kunnen we voor ondersteuning en advies terecht bij het *SLO* en nog een tiental andere nuttige afkortingen. Voor het aanleveren van allerlei gegevens zijn we aangewezen op de *IB-GROEP* in Groningen, ooit als instituut daar gevestigd om het eenzijdig agrarische noorden van het land van hoogwaardige banen te voorzien. Of die aanstellingen allemaal even hoogwaardig zijn ingevuld, dat is de vraag: de IB-groep maakt nogal eens foutjes. "Sorry," zeggen ze dan. Kan gebeuren, zou je zeggen, geen probleem. Een foutje maken overkomt ons ook wel eens. Alleen zitten *wij* als gevolg van zo'n missertje al snel in Utrecht voor een strenge onderwijsinspecteur peentjes te zweten en ontvangen we vervolgens een schriftelijke berisping. Dat steekt wel eens, zo makkelijk als de overheid sorry kan zeggen. Dus zeiden we vandaag: "Sorry?! Sorry??!! Kom eerst maar eens naar Ubbergen om behoorlijk uit te leggen hoe jullie zo stom hebben kunnen wezen. Vervolgens willen we een publieke boetedoening op de voorpagina's van de landelijke kranten. En hier is ons gironummer voor de ruime financiële compensatie die jullie ons gaan toekennen voor al het extra werk dat jullie ons bezorgd hebben. Sorry. Huh. Ga maar weer koeien melken." Correctie. Dat hadden we *willen* zeggen. We zeiden in het echt: "Ach wat, kan gebeuren, het overkomt ons ook wel eens." Wel een beetje slap, ja.

26-08-2008 (MT) Ach ja, de hele derde klas stiekem achter struikjes, containers, brede ruggen en gymzalen een sigaretje proberen te roken, dan eindelijk in klas 4 belanden... Nog 127 dagen.

25-08-2008 (MT) De eerste leerling die we zagen toen we 's morgens vroeg de school binnenliepen, was Koos. Dat gaat vast een heel gezellig schooljaar worden.